

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce MOL Česká republika, s.r.o.**, se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1, *zastoupeného Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, se sídlem Karoliny Světlé 301/8, Praha 1*, proti **žalovanému České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2013, čj. ČOI 66410/13/O100/2200/13/Hy/Št

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2013, čj. ČOI 66410/13/O100/2200/13/Hy/Št se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 32.766 Kč, do třiceti dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Radka Pokorného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce (společnost PAP OIL, s.r.o., se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1) se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.8.2013, čj. ČOI 66410/13/O100/2200/13/Hy/Št (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 10.5.2013, čj. ČOI 56198/13/2200 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), kterým byla žalobci uložena pokuta 1.500.000 Kč pro porušení § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných

hmot a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZPH“ nebo „zákon o pohonných hmotách“*) a tím naplnění skutkové podstaty § 9 odst. 1 písm. b) ZPH. Změna výroku prvostupňového rozhodnutí spočívala ve snížení pokuty na 1.400.000 Kč, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalobce navrhoval zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení. Současně žalobce navrhoval, pokud soud neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, aby rozhodl o upuštění od uloženého trestu, popř. o jeho snížení, neboť podle žalobce je uložená pokuta nepřiměřená.

2. Podle § 3 odst. 1 ZPH *pohonné hmoty lze prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami*. Podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH *právníká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1*.

3. O žalobě bylo krajským soudem rozhodnuto rozsudkem ze dne 17.2.2015, čj. 57 S 112/2013-117, jímž soud shledal žalobní body nedůvodnými, avšak pokutu (i přesto, že byla žalovaným snížena z částky 1.500.000 Kč na částku 1.400.000 Kč) hodnotil jako uloženou v nepřiměřené výši a snížil ji na částku 800.000 Kč s odůvodněním, že *„je nutno při rozhodování o výši pokuty zohlednit také žalobcem namítané hledisko předvídatelnosti a kontinuity správního rozhodnutí. Dle názoru soudu oba správní orgány vybočily při posouzení tohoto hlediska z mezí volného správního uvážení, což soud považuje v dané právní věci za porušení zákona při rozhodování o výši sankce za předmětný správní delikt. Soud vycházel při rozhodování o přiměřené výši pokuty za předmětný správní delikt z rozhodnutí, která byla výše zmíněna a zohledněna při posouzení recidivy, tedy opakovaném porušení zákona o pohonných hmotách. Vycházel z rozhodnutí, jimiž byla žalobci uložena pokuta 150.000 Kč vždy za jednu odchylku od stanovené jakosti. I když se v daném případě jedná o opakované zjištění porušení zákona o pohonných hmotách, a pokaždé ve třech kontrolovaných ukazatelích, je zde dle názoru soudu nepřiměřeně velký rozdíl ve výši pokuty uložené za předchozí správní delikty a za správní delikt nyní posuzovaný. Soud také vychází ze své úřední činnosti, kdy byla v obdobném případě ve věci společnosti ALIMEX NEZVĚSTICE a.s., vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 57A 15/2013, uložena této společnosti za dvojí opakované porušení zákona o pohonných hmotách pokuta 800.000 Kč. I když bylo rozsudkem ze dne 31.7.2014, čj. 57A 15/2013-83, žalobou napadené rozhodnutí o uložení pokuty v této výši zrušeno, jednalo se o zrušení z důvodů nedostatečně odůvodněné výše této pokuty, což není daný případ. Soud však má za to, že pokuta ve výši 800.000 Kč je pokutou v takové výměře, která splní účel sankce a není zjevně nepřiměřená.“*

4. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného (*viz dále též „stěžovatelka“*) rozsudkem ze dne 24.11.2015, čj. 8As 48/2015-69 (*dále jen „zrušovací rozsudek“*), rozsudek krajského soudu ze dne 17.2.2015, čj. 57 S 112/2013-117, zrušil. Uvedl, že musel z úřední povinnosti přihlídnout k vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), když *„při hodnocení zákonnosti pokuty v rámci přezkumu podle § 78 odst. 1 s. ř. s. krajský soud uzavřel, že úvaha správního orgánu prvního stupně o výši pokuty korigovaná stěžovatelkou nevybočila z mezí volného správního uvážení a byla řádně odůvodněna. V následujícím odstavci při přezkumu přiměřenosti pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s. ale krajský soud uvedl, že*

oba správní orgány vybočily z mezí volného správního uvážení, protože nepřihlédly k předvídatelnosti a kontinuitě správního rozhodování. Tyto závěry jsou vzájemně rozporné a nemohou vedle sebe obstát. Rozsudek, který je vystavěn na rozdílných a vnitřně rozporných hodnoceních, je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007 – 107, nebo ze dne 22. 7. 2013, čj. 8 As 83/2012 – 38).“ Dále Nejvyšší správní soud přisvědčil žalovanému, že je rozsudek krajského soudu v části týkající se moderační pokuty nepřezkoumatelný také pro nedostatek důvodů, a uvedl k tomu: „Krajský soud opřel své oprávnění k postupu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. o tvrzení, že stěžovatelka nezohlednila zásadu předvídatelnosti a kontinuity správního rozhodování, aniž by ovšem tento závěr dostatečně odůvodnil a aniž by zkoumal, zda existuje ustálená správní praxe stěžovatelky týkající se výše ukládaných pokut a zda posuzovaná věc z této praxe nepřiměřeně vybočila. Krajský soud vybral na základě své úřední činnosti pouze jednu věc, kterou považoval za obdobnou. Závěr o srovnatelnosti nyní posuzované věci s věcí vedenou krajským soudem pod sp. zn. 57 A 15/2013 však řádně neodůvodnil. Odkázal pouze na skutečnost, že ve věci sp. zn. 57 A 15/2013 byla uložena pokuta za dvojí opakované porušení zákona o pohonných hmotách stejně jako v případě žalobce, nezohlednil však rozhodné skutkové okolnosti obou srovnávaných věcí. Druhým důvodem, pro který krajský soud považoval pokutu uloženou žalobci za nepřiměřenou, byl rozdíl mezi její výší a pokutou uloženou žalobci v minulosti ve výši 150 000 Kč. Nejvyšší správní soud nesouhlasil s krajským soudem, že tato skutečnost způsobuje bez dalšího zjevnou nepřiměřenost pokuty, která by opravňovala krajský soud k postupu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Každý případ je třeba posuzovat individuálně ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem. I kdyby stěžovatelka uložila žalobci v minulosti nízkou pokutu, žalobce se nemůže dovolávat legitimního očekávání, že za další typové obdobné protiprávní jednání mu bude uložena obdobně nízká sankce. Naopak skutečnost, že se žalobce dopustil obdobného správního deliktu opakovaně, svědčí ve prospěch uložení přísnější sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 8 Afs 17/2012 – 375, č. 2822/2013 Sb. NSS, odst. 204 a 209). Správní orgán musí mít možnost uložit pokutu odpovídající závažnosti deliktu a konkrétním skutkovým okolnostem. Pokud dostatečně zohlední a odůvodní všechna zákonná kritéria a postupuje v souladu se zásadou individualizace trestu, nemůže být pokuta považována za zjevně nepřiměřenou ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. pouze s poukazem na dříve uloženou výrazně nižší pokutu.“ Ve zrušovacím rozsudku Nejvyšší správní soud krajskému soudu rovněž připomenul, „že moderační oprávnění krajského soudu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. je výjimkou z jinak zdrženlivého soudního přezkumu v případech, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu přijato na základě správního uvážení. Smyslem a účelem moderační není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu. Krajský soud je oprávněn užít moderačního oprávnění pouze tehdy, pokud je postih za spáchaný správní delikt zjevně nepřiměřený, ale zároveň není dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost (k podmínkám pro moderační pokuty viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, čj. 1 As 30/2004 – 82, ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010 – 97, č. 2209/2011 Sb. NSS, ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012 – 23, č. 2672/2012 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 77/2012 – 46). Rozhoduje-li správní soud o moderační pokutě podle § 78 odst. 2 s. ř. s., vstupuje de facto do pozice správního orgánu a nahrazuje jeho správní uvážení vlastní úvahou o přiměřené výši pokuty. Soud postupuje obdobně jako správní orgán a hodnotí zjevnou nepřiměřenost pokuty s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti a ve vztahu k podmínkám, které pro úvahu o výši pokuty stanoví příslušný zákon (viz např. rozsudek čj.

7 As 22/2012 – 23 nebo rozsudek ze dne ze dne 20. 12. 2006, čj. 2 As 33/2006 – 102). Uvážení soudu nesmí být libovolné, ale musí dostát obecným požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Pouhé konstatování zjevné nepřiměřenosti bez náležitého odůvodnění zakládá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek čj. 1 As 30/2004 – 82).“

5. Pokuta za uvedený správní delikt byla uložena obchodní společnosti PAP OIL čerpací stanice, s.r.o., se sídlem Drnovská 1042/28, Praha 6. Právním nástupcem uvedené obchodní společnosti je dle zápisu v obchodním rejstříku ze dne 1.10.2013 společnost PAP OIL, s.r.o., IČ: 276 55 962, se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1, na kterou přešlo fúzí sloučením jmění zanikající společnosti PAP OIL čerpací stanice, s.r.o. Uvedená společnost byla původním žalobcem v této právní věci. Fúzí ze dne 20.10.2015 společností PAP OIL, s.r.o., se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1 a MOL Retail Česká republika, s.r.o., se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1, jakožto zanikajících společností, a společnosti Slovnaft Česká republika, spol. s r.o., se sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1, jakožto nástupnické společnosti, jejíž název byl ke dni 1.1.2016 změněn na MOL Česká republika, s.r.o., došlo ke vzniku obchodní společnosti, která je právním nástupcem žalobce v této právní věci.

6. Krajský soud rozhodoval o této právní věci znovu vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů.

II. Důvody žaloby

A. Procesní pochybení

7. V žalobě žalobce pod bodem III. uvedl průběh správního řízení. Pod bodem IV. žaloby nazvané „*Procesní pochybení*“ v části „*1. Porušení povinnosti přesně a úplně zjistit skutečný stav věci*“ žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 správního řádu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem opatřit potřebné doklady. Sice formálně zahájil a vedl správní řízení, fakticky však vyšel pouze ze zjištění učiněných v rámci provedené kontroly, která nebyla úplná. Zejména nezjišťoval důvody kontaminace pohonné hmoty, jak výslovně uvedl v napadeném rozhodnutí. Vycházel z toho, že hodnota oktanového čísla není obvykle ovlivněna běžnou manipulací. Přesto své nepodložené podezření na neoprávněný zásah do složení pohonné hmoty zohlednil při ukládání sankce.

8. Žalobce souhlasil, že důvody kontaminace pohonné hmoty jsou zásadní z hlediska ukládání sankce za správní delikt týkající se prodeje nejakostních pohonných hmot. Výše ukládané pokuty by však měla odrážet povahu zjištěného pochybení, aby tak bylo možno hovořit o přiměřeném trestu. Dle žalobce proto měl žalovaný tyto skutečnosti zjišťovat a prokazovat. V žádném případě nebyl oprávněn výši pokuty určovat na základě svých podezření, ač založených na obvyklosti. Za paradoxní žalobce považoval, že mu bylo přičítáno k tíži podezření z neoprávněného zásahu do pohonné hmoty za situace, kdy

upozorňoval, že ke kontaminaci pohonné hmoty došlo pravděpodobně vinou provozní nekázně dopravce při rozvozu paliv a jejich stáčení do nádrže čerpací stanice Černošín. Své tvrzení žalobce ve správním řízení dokládal mj. rozborů vzorků nevyhovujícího benzínu BA 95, když v rozhodné době odebíral benzin BA 95, který vyhovoval jakostním normám. Tuto skutečnost lze prokázat dodacími listy z 5.2.2013, 20.2.2013 a 5.3.2013 potvrzenými plničem dopravce společnosti KLACSKA s.r.o. K dodacím listům byl vždy připojen atest jakosti zboží vystavený společností ČEPRO, a.s., v němž byly uvedeny konkrétní parametry jakosti dodávané pohonné hmoty. Současně s benzinem BA 95 byla dodávána motorová nafta. Výsledky kontrolních laboratorních rozborů přitom prokázaly, že nejakostní benzin BA 95 byl kontaminován produktem motorová nafta. Kontaminace benzínu byla proto způsobena motorovou naftou přepravovanou společně s benzinem. Žalobce si nechal posoudit stav technologie čerpací stanice Černošín, aby zjistil, zda ke kontaminaci nemohlo dojít v průběhu prodeje či stáčení na této čerpací stanici. Akreditovaná servisní organizace ACIS, CTS, s. r. o. vyhodnotila, že stav stáčeního, sacího a rekuperačního potrubí je bez závad a jeho vlivem nemohlo dojít ke smíchání produktů PHM na čerpací stanici Černošín. Z uvedeného plyne, že ke kontaminaci prodávávaného benzínu nemohlo dojít v rámci technologie stáčení a prodeje pohonných látek na čerpací stanici Černošín. Žalovaný tvrzení žalobce v tom směru dále neprovéřoval a neprováděl žádné dokazování. Vyšel ze zjištění učiněných při kontrole, aniž by tyto jakkoli dále rozvedl či ověřil. Takový postup je podle žalobce v rozporu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu a § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož platí, že *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

9. Dle žalobce je třeba považovat za nezákonný postup, při kterém správní orgán nezjišťuje skutečný skutkový stav věci a tvrzení účastníka řízení dále neprověřuje ani z vlastní iniciativy neshromažďuje důkazy a další podklady pro meritorní rozhodnutí a následně, dokonce při určování výše pokuty, zohledňuje svá podezření. V té souvislosti žalobce citoval: *„...výsledky kontroly, provedené podle zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce. Skutečnost, že správní řízení o uložení pokuty navazovalo na kontrolní činnost podle zákona ČNR č. 9/1991 Sb. a zákona ČNR č. 552/1991 Sb., nezabývá správní orgán povinností vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci (...), a nikoli pouze ze zjištění učiněných v rámci provedené kontroly...“* (pod čarou uveden odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 A 59/99-45). Dle žalobce bylo povinností žalovaného zjistit skutkový stav věci přesně a úplně. A to zvláště v situaci, kdy byla uložena pokuta přesahující milion korun, tedy ve výši, která není obvykle ukládána. Ačkoli je odpovědnost za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH stanovena jako objektivní, nelze připustit zneužití této konstrukce v situaci, kdy se pochybení prokazatelně dopustila osoba odlišná. Podle právní teorie je konstrukce odpovědnosti bez zavinění odůvodňována teoretickými i praktickými důvody. Objektivní odpovědnost umožňuje snadný postih toho, kdo je pravděpodobně pachatelem, bez zjišťování a dokazování zavinění, které by mohlo být problematické. V situaci, kdy skutečný pachatel zjištělný bude, však nelze mechanicky ukládat sankci bez toho, aby se tato skutečnost

odrazila minimálně ve výši uložené pokuty. Objektivní odpovědnost nelze zneužít k trestání osob, o kterých lze prokázat, že se reálného pochybení nedopustily. Opačný formalistický přístup nelze připustit.

10. S ohledem na uvedené žalobce shrnul, že důvody kontaminace žalovaný nezjišťoval a neprokazoval, na základě obvyklosti si je domýšlel a zohlednil je při ukládání sankce. K tvrzením žalobce nepřihlížel. Žalovaný tím porušil povinnosti stanovené v § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Pokud chtěl žalovaný při ukládání sankce přihlížet k důvodnému podezření na neoprávněnou manipulaci s pohonnou hmotou, bylo jeho povinností tuto prokázat. V opačném případě má tato skutečnost vliv na přiměřenost uložené sankce a zákonnost rozhodnutí jako celku.

11. V bodu IV. žaloby v části označené „2. Porušení povinnosti umožnit účastníku řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“ žalobce namítal, že bylo správní řízení zahájeno 17.4.2013, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení, a téhož dne mu bylo doručeno také usnesení, kterým mu byla stanovena lhůta deseti dnů k navržení důkazů a učinění návrhů k předmětu řízení a k podkladům pro rozhodnutí. V usnesení se výslovně uvádí, že může správní orgán prohlásit, do kdy může účastník činit své návrhy. Dle žalobce je tento postup v rozporu s požadavky správního řádu na spravedlivý proces, když byla spojena výzva k návrhům na doplnění dokazování s výzvou k návrhům týkajícím se podkladů pro rozhodnutí. Z logiky věci vyplývá, že žalobce v okamžiku, kdy navrhoval provedení dalších důkazů, neznal a nemohl znát rozsah podkladů pro rozhodnutí, k nimž by se měl vyjádřit. K tomu žalobce argumentoval důvodovou zprávou ke správnímu řádu, že tento institut slouží k tomu, aby se účastníci měli možnost vyjádřit k jakémusi „konceptu“ rozhodnutí po provedení všech důkazů a po jejich předběžném vyhodnocení správním orgánem. Uvedl, že také Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že musí být účastníku řízení umožněno vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí a v případě, že tyto budou doplněny, je povinností správního orgánu znovu vyzvat účastníka řízení k seznámení se s nimi a k využití práva vyjádřit se k jejich obsahu. Tato práva žalobce žalovaný vyloučil, když stanovil desetidenní lhůtu k navržení důkazů a vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že správní orgán může prohlásit, dokdy účastník může činit své návrhy, a že bude po uplynutí lhůty ve věci vydáno rozhodnutí. Přitom je ve správním trestání koncentrace nepřipustná, neboť podle odborné literatury „...koncentraci nelze použít ve správním trestání, protože, jak patrně z následné judikatury, zde nepřichází zásadně v úvahu, a to ani v souvislosti s odvolacím řízením...“ (pod čarou uveden odkaz: Mates, P. Koncentrační zásada ve správním řízení. Právní rádce, r. 2012, dostupný na <http://pravniradce.ihned.cz/el-55114680-koncentracni-zasada-ve-spravnim-rizeni>). Dle žalobce lze spekulovat, že správní orgán, který takto kombinuje výzvy, předem počítá s tím, že důkazním návrhům účastníka řízení nevyhoví. V tom smyslu se vyjádřila i judikatura (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu 4 As 71/2008-123). Stanovením společné lhůty k navržení důkazů, k doplnění důkazního návrhu a k vyjádření se k podkladům rozhodnutí postupoval žalovaný v rozporu se zákonem. Nedovoleně navíc omezil další návrhy žalobce stanovením koncentrace. Postupem žalovaného tak bylo žalobci upřeno právo zakotvené v § 36 odst. 3 správního řádu a garantované v § 4 odst. 4 správního řádu.

12. Pro popsané vady (bod IV. žaloby část 1. a 2.) by napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí mělo být zrušeno v souladu s § 76 s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a vyžaduje zásadní doplnění. Žalovaný se navíc dopustil několika podstatných porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která mohla mít a podle žalobce i měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

B. Přítomnost liberačního důvodu

13. V bodě V. žaloby označeném *“Přítomnost liberačního důvodu podle ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách”* žalobce uvedl, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. S odkazem na § 10 odst. 1 ZPH namítal, že v rámci svého podnikání uplatňuje řadu opatření, která mají zabránit případnému prodeji nejakostních pohonných hmot. Výhradním dodavatelem pohonných látek do jeho sítě čerpacích stanic je společnost Slovnaft Česká republika, spol. s r.o. se sídlem Praha 4, Olbrachtova 9, PSČ 140 00, IČ 494 50 301, která každoročně potvrzuje kvalitu svých služeb a interních procesů při certifikaci systému managementu kvality dle ISO 9001. Značka SLOVNAFT je garancí motorových paliv špičkové kvality, přičemž důkazem je i množství zákazníků v zemích, ve kterých skupina SLOVNAFT působí. Pohonné hmoty dodávané žalobci společností Slovnaft Česká republika, spol. s r.o. pochází od společnosti ČEPRO, a.s. se sídlem Dělnická 213/12, 170 04 Praha 7 - Holešovice, IČO: 60193531. Společnost ČEPRO, a.s. dodává výrobky, které splňují požadavky jakostních norem, přičemž kvalita pohonných hmot je monitorována akreditovaným inspekčním orgánem SGS Czech Republic, s. r.o., Divize paliv a maziv, ev. č. 4015. Distributorem veškerých žalobcem prodávaných produktů je mezinárodní společnost KLACSKA s.r.o. se sídlem Praha 9, Českobrodská 1174, PSČ 198 00, IČ 629 67 924, jejíž soupravy přepraví ročně více než miliardu litrů kvalitních pohonných hmot. Společnost KLACSKA s.r.o. byla založena v roce 1996 jako 100% dceřinná společnost firmy Paul Klacsk GmbH ve Vídni a je členem skupiny Klacsk Group (sesterské společnosti působí v Rakousku, Polsku, Slovensku, Maďarsku, Rumunsku, Bulharsku, Srbsku). Firemní skupina nabízí více než 30 let zkušeností v dopravě pohonných hmot. Celé skupině Klacsk Group byl udělen certifikát jakosti podle ISO 9001 a 14001. K zákazníkům skupiny Klacsk patří společnosti Agip, Aral, BP, Conoco, OMV, Shell, Total a několik dalších. Klacsk s.r.o. zavází čerpací stanice firem OMV Česká republika, Agip, Slovnaft a rozhodující většinu zákazníků těchto společností. Skutečnost, že žalobce na základě odběratelských smluv nakoupil jakostní pohonné hmoty splňující předepsané parametry lze prokázat dodacími listy z 5.2.2013, 20.2.2013 a 5.3.2013 vystavenými plniči dopravce společností KLACSKA s.r.o., které byly opatřeny atestem jakosti potvrzeným společností ČEPRO, a.s. Technologie čerpacích stanic žalobce je v souladu s právními předpisy pravidelně každý rok kontrolována servisními organizacemi v rámci technologické prohlídky čerpacích stanic. Při prohlídce je prováděn široký rozsah úkonů např. ve vztahu k šachtám nádrží, stáčecím šachtám, odvětrání nádrží, výstražným orientačním tabulkám, potrubním rozvodům, stojanům, rozvaděči, uzemňovacímu bodu atd. Protokoly o kontrolách provedených v roce 2013 žalobce přiložil. V roce 2011 (17.11.2011) odebrala ČOI na čerpací stanici Černošín vzorky MN a BA 95 Natural s výsledkem, že vzorky splňují předpisy pro prodej v České republice.

14. Žalobce v této souvislosti poukázat na to, že možnosti, kterými by bylo možno zabránit porušení dané povinnosti, jsou omezené. Vzhledem ke specifickým předmetu podnikání, nákladům a době trvání není možné zajistit provádění rozboru pohonných hmot při každém závozu, popř. jiné manipulaci a např. odkládat prodej do doby získání výsledků. V takovém případě by muselo dojít k pravidelnému přerušení provozu čerpací stanice vždy až na několik dní, což by bylo neudržitelné. Podle informací žalobce takto rozsáhlé rozborů nejsou standardně prováděny žádným prodejcem. V reálném provozu čerpacích stanic není možné zajistit kontinuální prodej paliva z nádrže a současně před každou dodávkou testovat kvalitu. Rozbor kvality může provádět pouze autorizovaná laboratoř. Ani správní orgán není schopen na základě odebraného vzorku posoudit kvalitu přímo na místě odběru, ale musí zaslat odebrané vzorky do laboratoře. Také žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že má účastník řízení omezenou možnost zjistit, že dodaná pohonná hmota splňuje stanovené požadavky na jakost a složení. Podle žalovaného je na účastníkovi řízení, aby si zajistil takový zdroj dodávek PHM, který by minimalizoval riziko jeho případného protiprávního jednání. Žalobce je přitom přesvědčen, že si kvalitního dodavatele i dopravce pohonných hmot zajistil. Není mu zřejmé, jaká další opatření by mohl přijmout, když i žalovaný omezenou možnost kontroly připouští. Žalovaný se nezabýval upozorněním žalobce na svého kvalitního dodavatele i dopravce pohonných hmot. V případě správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH se nejedná o odpovědnost za zavinění, ale nejde také o odpovědnost absolutní. Odpovědnost za správní delikt není dána v případě, kdy je naplněn liberační důvod podle § 10 odst. 1 ZPH. Vzhledem k tomu, že má žalobce omezenou možnost kontroly jakosti a složení prodáváných pohonných hmot, cíleně spolupracuje s renomovaným dodavatelem pohonných hmot, využívá služeb mezinárodního dopravce prodáváných produktů, vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení povinnosti zabránil, proto za správní delikt neodpovídá.

C. Nepřiměřená výše pokuty

15. V bodě VI. žaloby nazvaném „*Přiměřenost uložené pokuty*“ žalobce namítal, že uložená pokuta ve výši 1.400.000 Kč není přiměřená, za přiměřenou by považoval pokutu řádově nižší. V části „i. *Údajné spáchání dvou skutků*“ uvádí, že se podle napadeného rozhodnutí na výši uložené sankce významně podílí skutečnost, že se jedná o vícenásobné porušení zákona. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že se žalobce správního deliktu dopustil dvěma skutky, a to prodejem nejakostního benzínu dne 26.2.2013 a dne 6.3.2013 a tato skutečnost byla hodnocena jako přitěžující. Žalobce nesouhlasil s tím, že se dopustil dvou skutků, neboť nejakostní benzín se v nádrži nacházel pouze v důsledku jedné kontaminace při závozu. Žalovaný sice tento kontaminovaný benzín ke vzorkům odebral dvakrát, tato skutečnost však může svědčit právě jen o počtu provedených kontrol, ale nikoli o tom, kolikrát došlo ke spáchání deliktu. Žalobce již v předchozích podáních upozorňoval, že 6.3.2013, kdy byl odebrán druhý kontrolní vzorek, byl v nádrži s pohonnou hmotou stále benzín, který se tam nacházel v době první kontroly dne 26.2.2013. Uvedené lze prokázat tím, že stav v nádrži v době první kontroly byl 10.030 litrů PHM - BA 95 Super - Natural 95. V době druhé kontroly byl stav v nádrži 12.785 litrů PHM. Dne 5.3.2013 proběhla dodávka PHM v objemu 7.081 litrů PHM, a je tedy zřejmé, že v době druhé kontroly musel být v nádrži nejen benzín z dodávky provedené dne 5.3.2013, ale také benzín, který se tam nacházel v době první kontroly. Výsledky z druhé kontroly byly zřetelně lepší než výsledky

kontroly druhé, což svědčí o tom, že kontaminován byl benzín z předchozího závozu PHM. Žalobce se ohradil proti závěru žalovaného, že je sice pravděpodobné, že se v nádrži nacházel zbylý benzín z předchozího závozu, to však nic nemění na skutečnosti, že byl takto údajně zjištěn prodej nejakostní pohonné hmoty dvakrát. Podle žalobce nelze dovozovat, že opakovaným odebíráním vzorků z kontaminované pohonné hmoty dochází k opakovanému spáchání správního deliktu, popř. že by se jednalo o další skutky. Dle žalobce došlo k jednomu vadnému závozu, kdy benzín z tohoto závozu zůstal v nádrži do té doby, než žalobce zjistil, že nesplňuje předepsané parametry. Žalobce byl o nesplnění parametrů prvního vzorku informován ústně bezprostředně před provedením druhé kontroly dne 6.3.2013. Písemně mu byly výsledky rozboru prvního vzorku sděleny až 8.4.2013. Pokud by byl žalobce informován dříve, výsledky druhého vzorku by byly zcela v pořádku. Je proto zjevné, že žalobce nemohl dříve reagovat a kontaminovanou PHM odstranit. Závěr správního orgánu, že tím, že došlo k více kontrolním odběrům kontaminovaného PHM, se dopustil účastník více skutků, považoval žalobce za absurdní. Závažnost skutku by se odvíjela od počtu odebraných vzorků z nádrže s pohonnou hmotou. Žalovaný nepostupoval správně, když za významný faktor pro stanovení výše pokuty považoval skutečnost, že údajně došlo k vícenásobnému porušení. S ohledem na to by pokuta měla být snížena.

16. V bodě VI. žaloby v části „ii. *Údajná recidiva*“ žalobce uváděl, že byla podle napadeného rozhodnutí velmi významným faktorem, který pokutu zvýšil, skutečnost, že se jednalo o recidivní jednání, a to v případě skutku ze dne 6.3.2013, když toho dne nastala právní moc rozhodnutí Inspektorátu Ústeckého a Libereckého, čj. ČOI 15838/13/2500/0008/RZ/BL, kterým byla žalobci uložena pokuta za porušení jakostních parametrů na jiných čerpacích stanicích. Dle žalobce nelze v tomto případě hovořit o recidivě, tedy o případě, kdy podle teorie trestního práva pachatel, který byl pravomocně odsouzen, spáchá nový trestný čin. Ačkoli obecně je vhodné institutů trestního práva ve správním řízení využívat, u recidivy je ve správním řízení třeba důsledně zohlednit odlišnosti správních deliktů a trestných činů. K přísnějšímu postihu při recidivě v trestním právu se přistupuje ze zcela jasného důvodu, že ani předchozí pravomocné odsouzení pachatele nevedlo k jeho nápravě (pod čarou uveden odkaz: Jelínek, J. a kol. Trestní právo hmotné, obecná část, zvláštní část. Leges 2009, s. 415) a z téhož zdroje je citováno: „*byl-li pachatelem vykonán dříve uložený trest, pak zpravidla nelze učinit závěr, že splnil účel. V těchto okolnostech se projevuje větší závažnost recidivy...*“. Podle žalobce nelze dávat do souvislosti pokutu pravomocně mu uloženou dne 6.3.2013 (a vykonatelnou dne 6.4.2013) a odběry benzínu dne 26.2.2013 a dne 6.3.2013, při kterých byla zjištěna kontaminace PHM. V situaci, kdy je žalobce trestán, nelze, aniž by mu bylo prokázáno zavinění, hovořit o možném nesplnění účelu trestu, popř. o tom, že nedošlo k nápravě pachatele. Žalobce může být shledán odpovědným za spáchání správního deliktu bez ohledu na zavinění, z čehož zároveň vyplývá, že k dalšímu naplnění skutkové podstaty může dojít opět nezaviněně. Účelem recidivy je přitom ztížení trestu nenapraveným pachatelům. Žalobce opakovaně prokazoval, že se snažil možnému porušení svých právních povinností zabránit. Správní orgán dokonce připustil omezenou možnost spáchání správního deliktu zabránit, přesto žalobci trest ztříšl. Ve správním trestání je zpříšňování trestů s přihlédnutím k recidivě značně problematické a v situacích, kdy nebylo prokázáno zavinění účastníkem řízení, by mělo být zcela vyloučeno. Pokud totiž účastník řízení nemůže efektivně zamezit porušení právních povinností, bude trestán až do doby, kdy bude nucen svoji činnost ukončit. I v trestním právu

je přitom zdůrazňována materiální povaha recidivy: „... ustanovení, že soud je oprávněn podle povahy předchozího odsouzení nepokládat za přitěžující okolnost, že pachatel byl již pro trestný čin dříve odsouzen, zabraňuje pouhému formálnímu posuzování této přitěžující okolnosti a vyjadřuje materiální pojmání recidivy...“. Žalovaný pochybil, když při ukládání trestu zohlednil údajnou recidivu.

17. V bodě VI. žaloby v části označené „iii. Předvídatelnost, kontinuita správního rozhodování“ žalobce poukázal na předchozí rozhodovací praxi žalovaného, kdy žalovaný ukládal za srovnatelná porušení pokuty výrazně nižší, než je pokuta uložena žalobci. Konkrétně žalobce uvedl *rozhodnutí čj. ČOI 26718/12/2400/R0014/2012/Vr/Št*, jímž byla společnosti INTEGRAZ, spol. s r. o. uložena pokuta za prokázaný prodej dvou druhů pohonných hmot, které nesplňovaly požadavky na jakost (benzin Super BA-9510, který nevyhověl limitním hodnotám ČSN EN 228 ve třech ukazatelích jakosti a motorová nafta, která nesplňovala limitní hodnoty ČSN EN 590 ve dvou ukazatelích jakosti) ve výši 300.000 Kč, přičemž závažnost pochybení hodnotil správní orgán jako vysokou. Benzin Super BA-95 prodávaný společností INTEGRAZ vykazoval výrazně horší jakost oproti kontaminovanému benzínu Super BA-95, za který byl postižen žalobce. Společnost INTEGRAZ navíc prodávala i nejakostní naftu. I při zohlednění toho, že správní orgán při ukládání pokuty společnosti INTEGRAZ přihlédl k polehčujícím okolnostem (zejména k nepříznivé ekonomické situaci účastníka řízení), mezi výší pokuty uloženou společností INTEGRAZ a žalobci je hrubý nepoměr. Dalším příkladem je *rozhodnutí čj. ČOI 151136/12/2000/PR1527/PHM/Bo*, kterým byla společnosti STARKON Nová Říše, spol. s r. o. uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH, kterého se dopustila tím, že prodávala motorový benzin BA 95 se závažnějšími odchylkami od jakostních norem, než jaké byly zjištěny u žalobce. Správní delikt byl i s přihlédnutím k tomu, že šlo o prvý případ a malou čerpací stanici, hodnocen jako více závažný, pokuta činila 450.000 Kč, tj. výrazně nižší než pokuta uložena žalobci. Dalším příkladem je *rozhodnutí čj. ČOI 77382/1 O/OI 00/2400/10/Tu/Št*, kterým byla snížena společnosti HZ Plus spol. s r. o. uložena pokuta na částku 200.000 Kč. Pokuta byla uložena za to, že tato společnost prodávala pohonnou hmotu BA 95 Super, která nesplňovala jakostní požadavky ve třech ukazatelích. Ve všech těchto ukazatelích byly zjištěné hodnoty horší než u žalobce (podle správního orgánu šlo o hrubé a závažné porušení) a společnost se tohoto správního deliktu dopustila opakovaně.

18. Dle žalobce správní orgán při rozhodování o výši pokuty nerespektoval princip předvídatelnosti, legitimního očekávání a kontinuity správního rozhodování, který je třeba zohlednit i v rámci správního řízení, což dokládá i judikatura (pod čarou uveden odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 84/2007-49). Neodůvodněné odchýlení se od praxe užívané v předchozích případech přitom může porušit princip rovnosti zakotvený ústavním pořádkem. Podle judikatury „...jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy) nepřipustná. Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila...“. (Pod čarou uveden odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ans 1/2005-57.) Dle žalobce nebyl důvod, pro který by se žalovaný mohl odchýlit od své zavedené správní praxe. Žalovaný tak

neodůvodněně uložil žalobci pokutu ve výši, která neodpovídá principu kontinuity a legitimního očekávání. Za přiměřenou by žalobce považoval sankci řádově nižší, která by odrážela i další okolnosti věci.

19. V bodě VI. žaloby v části označené „*iv. Nesprávné zohlednění některých principů pro ukládání sankcí*“ žalobce uvedl, že se domnívá, že je sankce uložena v rozporu se základními principy pro ukládání peněžitých sankcí stanovenými v § 10 odst. 2 ZPH. Ve vztahu k závažnosti jednání žalovaný uvedl, že docházelo k opakovanému prodeji nejakostních pohonných hmot, kdy spotřebitel byl poškozen tím, že očekával kvalitní výrobek. Dále přihlédl k opakovanému prodeji pohonných hmot nesplňujících požadavky na jakost. Ve vztahu k následku protiprávního jednání bylo mj. uvedeno, že se jedná o důvodné podezření na manipulaci s palivem, protože takové palivo se nevyrábí. V uvedených případech se však nejedná o skutečnosti, které by měly být hodnoceny při ukládání sankce (výjimku by mohla představovat údajná opakovanost jednání), neboť jde o skutečnosti plynoucí ze skutkové podstaty správního deliktu jako takového. Žalovaný postupoval vadně, když se při úvaze o závažnosti, způsobu spáchání a následku jednání zabýval tím, čím žalobce údajně naplnil skutkové podstaty, tj. prodejem nejakostního benzínu. Podle judikatury platí, že „...*jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Rozhodně nelze výši pokuty odůvodňovat poukazem na splnění zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu, tedy skutkových podstat správních deliktů uvedených ve výše označených zákonných ustanoveních...*“ (Pod čarou uveden odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 22/2008-121.) Dle žalobce, když žalovaný hodnotil při úvaze o závažnosti a následku jednání naplnění znaků skutkové podstaty, porušil zásadu zákazu dvojího přičítání.

20. Obě napadená rozhodnutí označil žalobce za nepřezkoumatelná, neboť z jejich odůvodnění nelze jednoznačně zjistit, jaké skutečnosti naplnili skutkovou podstatu správního deliktu a jaké skutečnosti byly zohledněny při samotném ukládání sankce. Žalovaný navíc nedostatečně přihlédl k polehčujícím okolnostem. Jako lehce polehčující okolnost vyhodnotil provedení nápravných opatření žalobcem. Dle žalobce mělo být dále přihlédnuto k tomu, že se snažil o zjištění příčin nedostatků, k porušení došlo z jeho strany nezaviněně a přihlédnuto mělo být také k opatřením, která uplatňuje, aby zabránil porušením (renomovaný dodavatel pohonných hmot, přeprava). Úvahy o uložení a výši sankce v napadeném rozhodnutí opírající se o závěry prvostupňového rozhodnutí nebyly z hlediska zákonných požadavků dostatečné. Žalobce byl nadto přesvědčen, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

21. V bodě VI. žaloby v části označené „*Majetkové poměry žalobce*“ je uvedeno, že je výše uložené pokuty nepřiměřená i s ohledem na majetkové poměry žalobce. Již v průběhu správního řízení žalobce poukazoval, že v roce 2012 zaznamenal ztrátu ve výši - 34,6 mil. Kč a za první čtvrtletí roku 2013 ztrátu ve výši - 10,7 mil. Kč. Základní vlastní jmění žalobce bylo záporné (- 21 mil. Kč), jak plyne z účetní závěrky za rok 2012. Přesto byla žalobci uložena pokuta 1.500.000 Kč. Žalovaný argumentaci žalobce odmítl s tím, že je žalobce v dlouhodobém horizontu stabilní společností s tržbami více než 4,5 mld. Kč ročně. Poznámku o tom, že hlavním společníkem žalobce se stala společnost MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyilvánosán Működő Részvénytársaság, nepovažoval žalobce za relevantní, neboť

tato skutečnost neměla přímý vliv na finanční situaci žalobce a ani na zmírnění případných likvidačních účinků uložené sankce. Z hlediska aktuální schopnosti žalobce unést následky uložené finanční sankce rovněž nebyl relevantní dlouhodobý stav jeho tržeb. Podobně také nebylo možné považovat pokutu za přiměřenou, pokud by k jejímu uhrazení bylo nezbytné, aby žalobce rozprodal část svého majetku, zásob apod., jejichž údajnou velikostí žalovaný argumentoval. Dle žalobce žalovaný vadně posoudil přiměřenost pokuty k majetkovým poměrům žalobce v rozhodné době. Výše pokuty navíc nemůže být odvíjena od majetkových poměrů celé společnosti bez zřetele k velikosti a majetkovým poměrům konkrétní čerpací stanice. Čerpací stanice Černošín má jeden z nejmenších prodejn PHM v síti čerpacích stanic žalobce. Tato skutečnost samozřejmě znamená, že následky správního deliktu (a to i v případě, že by skutečně mohlo dojít k poškození spotřebitelů) jsou omezené. Případná způsobená škoda by tedy byla vždy relativně malá s tím, že pokud by výše pokuty byla určována dle majetku celé společnosti, dospěli bychom k paradoxním závěrům. Při určení výše pokuty mělo být přihlédnuto také k hospodaření konkrétní čerpací stanice. Hospodaření čerpací stanice Černošín skončilo v roce 2012 ztrátou - 273 010 Kč (bylo prodáno 448 368 litrů pohonných látek) a v období 01 - 04 roku 2013 pak ztrátou -97 857 Kč (prodáno bylo 116 269 litrů pohonných látek). Výše uložené pokuty přesahuje cca čtyřikrát až pětkrát hodnotu zásob benzínu na dané čerpací stanici. Podle Ústavního soudu je „...*vyloučena takový zásah do majetku, v důsledku kterého by byla "zničena" majetková základna pro další podnikatelskou činnost. Jinými slovy řečeno, nepřipustné jsou takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Je třeba upozornit, že pokuta v likvidační výši představuje v zásadě "nejtvrďší" případ zásahu do majetkových poměrů, jenž ostatně může současně vést i k porušení čl. 26 odst. 1 Listiny; přitom není vyloučeno vztáhnout závěr o značné intenzitě zásahu do vlastnického práva i na takové případy, v nichž pokuta natolik přesáhne možné výnosy, že se podnikatelská činnost v podstatě stává "bezúčelnou" (tj. směřující pouze k úhradě uložené pokuty po značné časové období)... „. (Pod čarou uveden odkaz na nález pléna ze dne 9.3.2004, sp.zn. Pl.ÚS 38/02). Dle žalobce je uložená pokuta nepřiměřená i s ohledem na jeho majetkové poměry.*

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že nebyl trestán subjekt, který se žádného reálného pochybení nedopustil. Žalobce na své čerpací stanici prokazatelně prodával spotřebitelům pohonnou hmotu nevyhovující kvality, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH. Přestože žalovaný na základě objektivní odpovědnosti za tento správní delikt nezkoumal původce zjištěných odchylek, nic mu nebrání v tom, aby při rozhodování o výši pokuty hodnotil kromě výše odchylek také jejich povahu, která v tomto případě zvýšila závažnost deliktu. Objektivní odpovědnost za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH byla stanovena proto, že by v rámci dodavatelského řetězce bylo velmi obtížné až nemožné jednoznačně prokázat, který z jeho článků zavinil jakostní odchylku pohonné hmoty, v mnoha případech by byl prodej nekvalitní pohonné hmoty zcela beztrestný. Ani v tomto případě nelze s jistotou tvrdit, že ke kontaminaci benzínu došlo právě a pouze při přepravě. Žalobce je sankcionován proto, že byl u něj, a nikoliv u jeho dodavatelů, zjištěn prodej nejakostního benzínu. Toto zjištění nebylo v průběhu správního řízení žalobcem nijak zpochybněno.

23. K námitce procesních pochybení žalovaný uvedl, že neshledal nezákonným postup, kdy byl žalobce v rámci rychlosti a hospodárnosti řízení poučen o všech procesních právech a k jejich využití mu byla stanovena lhůta. Žalobcem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se vztahuje k situaci, kdy správní orgán poté, co poučil účastníka řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, tyto podklady dále doplňoval, aniž by byla účastníku dána možnost se s doplněnými podklady dodatečně seznámit. Prvostupňový správní orgán však poučil žalobce o jeho procesních právech ve chvíli, kdy měl zároveň za to, že má k dispozici dostatečné podklady pro rozhodnutí, přičemž tyto podklady již nebyly dále doplňovány o nic jiného, než právě o následné vyjádření žalobce, s nímž přirozeně seznamován být nemusel. Žalobce tedy nebyl nijak zkrácen na svých právech dle § 36 správního řádu, byl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí a měl možnost se k nim vyjádřit.

24. K námitce, že žalobce naplnil podmínky liberace, žalovaný uvedl, že žalobce sice vynakládá určitou snahu k zajištění předepsané jakosti pohonných hmot, ta však není dostatečným důvodem pro aplikaci liberačního ustanovení. Liberační ustanovení je na místě použít pouze ve zcela výjimečných situacích, kdy by např. teoreticky v důsledku zásahu vyšší moci došlo k výdeji pohonných hmot, aniž by předtím měl jejich prodávající vůbec možnost zjistit a ovlivnit jejich kvalitu. Při zcela běžném a ničím nerušeném provozu čerpací stanice však žalovaný důvod pro aplikaci liberačního ustanovení neshledal. Nic na tom nemění ani skutečnost, že se žalobce spoléhal na deklarovanou kvalitu pohonných hmot a důvěřoval svým dodavatelům. V té souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2011, čj. 1As 112/2010 – 52, kde je uvedeno: „*ani skutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, nemůže být v těchto případech důvodem zproštění z této sankční odpovědnosti*“. K omezeným možnostem žalobce zjistit, zda dodaná pohonná hmota splňuje stanovené požadavky, žalovaný uvedl, že žalobce opomíjí, že spotřebitelé, kterým pohonnou hmotu prodává a kterým je proto za jejich kvalitu odpovědný, již skutečně nemají žádnou reálnou šanci před nákupem její kvalitu ověřit a jsou tak zcela odkázáni na solidnost prodávajícího. Žalovaný také nesouhlasil s tím, že by se vůbec nezabýval tvrzením žalobce ve vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení, že odebírá pohonné hmoty od renomovaných dodavatelů, když se prvostupňový správní orgán odpovědnosti žalobce věnoval na str. 5 svého rozhodnutí a v podaném odvolání žalobce žádný důvod pro zvažování aplikace liberačního ustanovení žalovaným nezavdal.

25. K námitce vůči vícenásobnému porušení, které bylo významným faktorem pro stanovení výše pokuty, když došlo na čerpací stanici k jednomu vadnému závozu, z něhož benzín zůstal v nádrži do té doby, než žalobce zjistil, že nesplňuje předepsané parametry, žalovaný uvedl, že je správním orgánem, jemuž je kontrola kvality pohonných hmot uložena zákonem. Zdůraznil, že žádným právním předpisem není zakázáno provádět kontrolu opakovaně a to i předtím, než je provozovateli čerpací stanice sdělen výsledek předchozí kontroly. Mezi první a druhou kontrolou měl žalobce časový prostor, ve kterém mohl, např. díky vlastním kontrolním mechanismům, jakostní nedostatky pohonné hmoty sám odhalit. V tomto období také proběhl na čerpací stanici další závoz; pokud si tedy byl správní orgán něčím jist, byla to skutečnost, že neodebírá totožnou pohonnou hmotu jako při první kontrole. Z argumentace užití v žalobě je však zjevné, že žalobce v mezidobí žádná vlastní opatření neprováděl a pouze čekal na výsledky kontroly provedené správním orgánem. Vzhledem

k objektivní odpovědnosti za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH, nezjišťoval žalovaný, jaká byla příčina snížené jakosti benzínu a nemohl proto ani s jistotou konstatovat, že na vině byl jeden vadný závoz. Žalovaný vycházel pouze ze spolehlivě prokázaných skutečností, tedy z toho, že na čerpací stanici žalobce byl dvakrát zjištěn prodej nejakostního benzínu, tato skutečnost se následně také logicky promítla do výše uložené sankce.

26. K námitce, že žalovaný pochybil, když při ukládání trestu zohlednil údajnou recidivu v situacích, kdy nebylo prokázáno zavinění účastníka, žalovaný uvedl, že by zjištění žalobce, že na jedné z jeho čerpacích stanic dochází k prodeji nejakostní pohonné hmoty, měla logicky okamžitě vést k větší ostražitosti a přijetí dalších opatření i na dalších jeho čerpacích stanicích. Zavinění se u správních deliktů obvykle neproказuje, proto by naopak bylo absurdní, pokud by vůbec nebylo možné při ukládání pokuty přihlídnout k tomu, že některý subjekt byl již v minulosti za tentýž správní delikt trestán.

27. K námitce, že žalovaný neodůvodněně uložil žalobci pokutu ve výši, která neodpovídá principu kontinuity a legitimního očekávání a že by žalobce za přiměřenou považoval sankci řádově nižší, která by odrážela i další okolnosti, žalovaný uvedl, že i přes jistou míru podobnosti jednotlivých případů uložení sankcí pro porušení zákona o pohonných hmotách vykazuje každý z nich značnou individualitu a jedinečnost okolností. Z tohoto důvodu tak lze jednotlivé případy jen těžko srovnávat; případné srovnání je pak vždy určitým způsobem zjednodušené. Je tomu tak i při srovnání nyní řešeného případu s těmi, na něž odkazuje žalobce: Rozhodnutím č.j. 26718/12/2400/R 0014/2012/Vr/Št byla společnosti INTERGRAZ, spol. s r.o., uložena pokuta za odchylky zjištěné při jedné kontrole, jednalo se o první porušení zákona ze strany pokutovaného subjektu, který prokazatelně ukončil prodej pohonných hmot. Rozhodnutím č.j. ČOI 151136/12/2000/PR1527/PHM/BÓ byla společnosti STARKON Nová Říše, spol. s r.o., uložena pokuta za odchylky zjištěné při jedné kontrole, jednalo se o první porušení zákona ze strany pokutovaného subjektu. Rozhodnutím č.j. ČOI 77382/1 O/OI00/2400/10/Tu/Št byla společnosti HZ Plus spol. s r.o., uložena pokuta za odchylky zjištěné při jedné kontrole, jedná se o starší případ, výše pokut ukládaných ČOI se v čase vyvíjí. Dle žalovaného byla uložena pokuta adekvátní všem relevantním okolnostem, která byla vyčerpávajícím způsobem odůvodněna a nemůže být označena za nepřiměřenou jen proto, že je vyšší než ve shora uvedených případech, jejichž okolnosti byly odlišné.

28. K námitkám, že byla sankce uložena v rozporu se základními principy pro ukládání peněžitých sankcí, když je odůvodněna poukazem na splnění zákonných podmínek skutkové podstaty, že při úvaze o závažnosti a následku jednání žalovaný hodnotil naplnění znaků zákonné podstaty, čímž porušil zásadu zákazu dvojího přičítání a že jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť z jejich odůvodnění nelze jednoznačně zjistit, jaké skutečnosti naplnily skutkovou podstatu správního deliktu a jaké byly zohledněny při ukládání sankce, žalovaný uvedl, že výše sankce byla v prvostupňovém rozhodnutí zevrubně odůvodněna, úvahy prvostupňového orgánu byly následně částečně korigovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nedopustil při ukládání sankce dvojího přičítání, když obecné znaky skutkové podstaty správního deliktu (prodej pohonné hmoty nesplňující stanovené parametry) sice byly při hodnocení jednotlivých zákonných kritérií zmíněny a to proto, že se jim nelze při

popisu těchto hledisek zcela vyhnout, avšak byly k nim zároveň přiřazeny specifické atributy konkrétního případu a nebyly rozhodně hodnoceny k tíži žalobce.

29. K námitce, že je výše uložené pokuty nepřiměřená i s ohledem na majetkové poměry žalobce a výše pokuty nemůže být odvíjena od majetkových poměrů celé obchodní společnosti bez zřetele k velikosti a majetkovým poměrům konkrétní čerpací stanice, žalovaný uvedl, že si je vědom ustálené judikatury věnující se otázce hodnocení majetkových poměrů účastníka řízení, zejména usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, čj. 1 As 9/2008-133, kde tento soud dovodil, že v případech, kdy hrozí uložení pokuty v likvidační výši nelze od osobních a majetkových poměrů pachatele jiného správního deliktu zcela odhlédnout i přesto, že je příslušný zákon neřadí mezi taxativně určená kritéria pro výměru pokuty. Toto usnesení však také dovozuje, že „*tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako „záchranná brzda“, tedy zmíněný korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřipustný likvidační charakter. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházet pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení*“ zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání“. V tomto případě žalovaný na základě dostupných podkladů dospěl k závěru, že by pokuta v uložené výši neměla mít pro podnikání žalobce likvidační důsledky. Žalobce byl také informován o možnosti požádat o rozložení pokuty do splátek, této možnosti však nevyžil a sankci v plné výši uhradil. I z toho je zřejmé, že uložená pokuta neměla pro podnikání žalobce likvidační důsledky. S ohledem na citované usnesení je třeba v případě ukládání sankce podle zákona o pohonných hmotách, který majetkové poměry mezi kritérii pro uložení pokuty výslovně neuvádí, na prvním místě hodnotit závažnost zjištěného porušení na základě způsobu spáchání deliktu a jeho následků s přihlédnutím k rozhodovací činnosti správního orgánu v obdobných případech a teprve následně hodnotit velikost zásahu sankce do majetkových poměrů účastníka a vyhnout se likvidačnímu účinku. Vzhledem k tomu, že se jedná o poslední „záchrannou brzdu“, není důvod k tomu, aby byl likvidační účinek řešen pouze ve vztahu k hospodaření samotné čerpací stanice, na které byl zjištěn prodej nejakostního benzínu.

IV. Vyjádření účastníků v rámci druhého rozhodování krajským soudem

30. Žalobce předložil krajskému soudu (obdobně jako ve vyjádření ke kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu) rozsáhlou argumentaci ohledně nepřiměřenosti uložené pokuty, kde dokládal konkrétními rozhodnutími, že žalovaný ukládal za srovnatelná porušení pokuty výrazně nižší, popř. v obdobné výši za mnohem závažnější porušení. Mezi jinými argumentoval i rozhodnutím žalovaného týkajícím se společnosti ALIMEX NEZVĚSTICE a.s. (které krajský soud zmínil v předchozím rozsudku jako případ obdobný) s tím, že porušení zjištěná u této společnosti považuje za řádově závažnější, než jaká byla vytýkána žalobci a dokonce i žalovaný v kasační stížnosti připustil, že jsou oba případy srovnatelné co do počtu, výše a charakteru zjištěných odchylek, proto se nepochybně jedná o

srovnatelné případy. Žalobce navrhoval snížení pokuty na 200.000 Kč s odkazem na pokutu uloženou společnosti HZ plus při recidivním jednání, ke kterému v případě žalobce nedošlo. Ohledně dalších žalobních bodů argumentoval shodně jako v žalobě.

31. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ke své předchozí rozhodovací praxi uvedl, že se případy s takto vysokými odchylkami ve výši první a druhé pokuty nevyskytují často. Před vydáním napadeného rozhodnutí se jednalo pouze o několik případů vyjmenovaných žalobcem. Je proto otázkou, zda lze vůbec hovořit o ustálené dlouhodobé správní praxi. Z těchto případů byl skutečně nejpodobnějším případ společnosti ALIMEX NEZVĚSTICE a.s., se kterým srovnával tento případ i soud v předchozím rozsudku. Jednalo se však o podnikatelský subjekt odlišný od žalobce, o společnost, která se primárně věnuje zemědělské výrobě a na jediné čerpací stanici byla zhruba polovina dodaných pohonných hmot využívána pro jejich vlastní spotřebu, pouze zbytek byl prodáván veřejnosti. O rozdílné situaci obou společností svědčí mimo jiné i skutečnost, že podle výkazu zisku a ztráty měla společnost ALIMEX NEZVĚSTICE v roce 2012 tržby za prodej zboží ve výši necelých 14 milionů korun, zatímco žalobce vykázal v tomto roce tržby za prodej zboží ve výši více než 4,5 miliardy korun, jak je možno ověřit ze sbírky listin veřejné části obchodního rejstříku. Žalobce je subjekt, který se specializuje na prodej pohonných hmot, provozuje rozsáhlou síť čerpacích stanic a lze u něho důvodně očekávat vyšší profesionalitu, lepší postavení pro jednání s dodavateli. Lze očekávat, že zákazníci znají jeho síť čerpacích stanic a budou k ní mít vyšší důvěru, než k čerpací stanici subjektu, který se primárně věnuje zcela jiné činnosti. Žalovanému se jevilo neadekvátní až nespravedlivé uložit zcela totožnou pokutu subjektům, které mají takto rozdílné postavení. Rovněž v rozdílu ve výši první a druhé pokuty uložené žalobci neshledával žalovaný nic skandálního, neboť s přihlédnutím ke všem okolnostem obou případů byly pokuty uloženy adekvátně situaci a závažnosti jednotlivých deliktů. Pokud by soud přesto dospěl k závěru, že pokuta nebyla adekvátní, navrhoval žalovaný, aby soud přistoupil k jejímu snížení, neboť pokud by bylo soudem zrušeno napadené rozhodnutí, nebylo by již možné pokutu uložit, neboť společnost, která se dopustila předmětného správního deliktu, již zanikla.

32. Žalobce doplnil, že v prvostupňovém rozhodnutí není při stanovování výše sankce zmínka o odlišnosti žalobce jako pokutovaného subjektu oproti společnosti ALIMEX NEZVĚSTICE. V případě společnosti HZ plus byly odchylky od jakostních parametrů závažnější než v případě žalobce a šlo dokonce o opakované spáchání správního deliktu, a to ne v situaci, jak tomu bylo u žalobce, že došlo 2x k odběru z jedné kontaminované nádrže, ale v delším období, tedy opakovaně. Ohledně majetkových poměrů žalobce zaznamenal v roce 2012 ztrátu 34,6 milionů korun a za první čtvrtletí roku 2013 ztrátu 10,7 milionů korun, kdy vlastní jmění žalobce bylo v té době záporné 21 milionů korun, což plyne z účetní uzávěrky. Stanice Černošín, kde byla kontrola provedena, je jedním z nejmenších prodejců pohonných hmot a tato skutečnost nebyla při posuzování sankce hodnocena. Pokud žalovaný argumentuje rozdílnou výši uložené pokuty v závislosti na konkrétním případě, žalobce namítal, že v případě společnosti Čepro, které byla uložena pokuta 200.000 Kč, správní orgán uváděl, že jde o závažné nedodržení požadavků jakostní normy a následky hodnotil jako potencionálně fatální. V dalším případě dokonce správní orgán obdržel 2 desítky podnětů spotřebitelů na nekvalitní pohonné hmoty, k čemuž v případě žalobce vůbec nedošlo, protože rozdíl v kvalitě nebyl takový jako v uvedeném případě.

V. Skutkový základ věci

33. Na žalobcem provozované čerpací stanici v Černošíně byly provedeny Českou obchodní inspekcí dne 26. 2. 2013 a dne 6. 3. 2013 kontroly zaměřené na plnění povinností dle zákona o pohonných hmotách.

34. Z kontrolního protokolu ze dne 26. 2. 2013 vyplývá, že byly odebrány vzorky pohonných hmot, a to motorové nafty a benzínu BA 95 Super. Z výsledku laboratorních zkoušek odebraných vzorků provedených společností SGS Czech Republic, s.r.o. je zřejmé, že požadavku na jakost dle ČSN EN 228 (2009) nevyhověl vzorek č. 50/22/13 – benzin BA 95 Super, u něhož byl konstatován v ukazateli destilační zkouška konec destilace 270,3°C, když maximální povolená hodnota při zahrnutí nejistoty měření je 214°C, motorovou metodou bylo zjištěno oktanové číslo po korekci 84, když minimální požadovaná hodnota při zahrnutí nejistoty měření je 84,5 (rozdíl – 0,5), výzkumnou metodou bylo zjištěno oktanové číslo 93,9, když minimální požadovaná hodnota při zahrnutí nejistoty měření je 94,6 (rozdíl – 0,7).

35. Z kontrolního protokolu ze dne 6. 3. 2013 vyplývá, že byl odebrán vzorek benzínu BA 95 Super (označen číslem 62/22/13). Dle výsledku laboratorních zkoušek nevyhověl tento odebraný vzorek požadavku na jakost dle ČSN EN 228 (2009) a byl u něj konstatován v ukazateli destilační zkouška konec destilace 229,7°C, když maximální povolená hodnota při zahrnutí nejistoty měření je 214°C (rozdíl 15,7°C, motorovou metodou bylo zjištěno oktanové číslo po korekci 84,2, když minimální požadovaná hodnota při zahrnutí nejistoty měření je 84,5 (rozdíl – 0,3) a výzkumnou metodou bylo zjištěno oktanové číslo 94,4, když minimální požadovaná hodnota při zahrnutí nejistoty měření je 94,6 (rozdíl – 0,2).

36. Žalobce se vyjádřil k oznámení o provedených kontrolách a k výsledku rozboru, který mu byl doručen 8. 4. 2013, přípisem ze dne 10. 4. 2014. Uvedl, že jako provozovatel sítě čerpacích stanic PAP OIL věnuje maximální úsilí k zajištění kvality prodáváných pohonných látek. Uvedl, že je výhradním dodavatelem pohonných látek do sítě jeho čerpacích stanic společnost Slovnaft Česká republika, spol. s r.o., že se začátkem října 2012 stal členem nadnárodní skupiny MOL, která v rámci svého podnikání v regionu střední a východní Evropy provozuje více jak 1700 čerpacích stanic a mimořádnou pozornost věnuje dodržování legislativy v jednotlivých zemích. Distributorem veškerých prodáváných produktů do sítě jeho čerpacích stanic je mezinárodní společnost KLACSKA. Žalobce obdržel dne 6. 3. 2013 od provozovatele čerpací stanice Černošín p. M. informaci, že pracovníci ČOI odebírají vzorky benzínu BA 95 Super s odůvodněním, že vzorek benzínu BA 95 Super z odběru dne 26. 2. 2013 nevyhověl stanoveným požadavkům. Po tomto oznámení uzavřel žalobce prodej benzínu BA 95 Super na čerpací stanici Černošín a na vlastní náklad provedl rozbor vzorku ČOI ze dne 6. 3. 2013 a na základě výsledků tohoto rozboru rozhodl o odčerpání veškeré zásoby benzínu BA 95 Super z nádrže čerpací stanice PAP OIL Černošín, ke kterému došlo 8. 3. 2013, a odčerpaný benzin byl odvezen do skladů ČEPRO k likvidaci. Současně byla akreditovanou servisní organizací ACIS provedena kontrola technologie stáčení a prodeje pohonných látek na čerpací stanici Černošín. Výsledkem prohlídky byl závěr, že ke kontaminaci prodáváného benzínu BA 95 Super motorovou naftou nemohlo dojít v rámci

technologie stáčení a prodeje pohonných látek na čerpací stanici Černošín. Žalobce uzavřel, že je z uvedeného zřejmé, že k prodeji nevyhovujícího benzínu BA 95 Super došlo ze strany žalobce zcela neúmyslně a žalobce vynaložil veškeré úsilí, aby prodeji nevyhovujícího produktu zabránil. Veškeré technologie jsou pravidelně v rámci technologické prohlídky důkladně kontrolovány akreditovanými servisními organizacemi. Shodně se žalobce vyjádřil k zahájení správního řízení ve věci porušení § 3 odst. 1 ZPH přípisem ze dne 22. 4. 2013.

37. Prvostupňovým rozhodnutím bylo konstatováno porušení § 3 odst. 1 ZPH, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 26. 2. 2013 a dne 6. 3. 2013 ve své provozovně „čerpací stanici PAP OIL Černošín“ prodával pohonnou hmotu BA 95 Super, která nevyhovovala požadavkům na jakost dle ČSN EN 228 (2009) v ukazatelích (citovány závěry z kontrolních protokolů ze dne 26. 2. 2013 a dne 6. 3. 2013). Odchytky od jakostních norem shledal prvostupňový správní orgán jako velmi závažné, a tím byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH. Žalobci za to byla uložena pokuta ve výši 1.500.000 Kč a povinnost k paušální náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

38. V odvolání žalobce namítal (shodně jako nyní v žalobě) jím nezaviněný vznik kontaminace, následné odstranění škodlivého následku a nezohlednění, že prodejcem a správcem čerpací stanice Černošín byl J.M., který byl odpovědný za kvalitu pohonných hmot. Dále uplatnil námitky vůči výši uložené pokuty, a to námitky vůči údajnému opakovanému prodeji pohonných hmot nesplňujících požadovanou kvalitu, vůči údajnému recidivnímu jednání, vůči podezření na úmyslnou manipulaci s pohonnými hmotami a námitku nepřiměřenosti pokuty s ohledem na majetkové poměry žalobce.

39. Žalovaný napadeným rozhodnutím snížil pokutu na 1.400.000 Kč z důvodu, že „*orgán prvního stupně hodnotil jako velmi významný faktor pro uložení pokuty v určené výši recidivu, o kterou se však v případě obou skutků v pravém slova smyslu nejednalo*“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

VI. Právní hodnocení

ad A. Procesní pochybení

1.

40. Podle § 3 odst. 1 ZPH „*pohonné hmoty lze prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami*“.

41. Podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH „*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1. Podle § 9 odst. 10 písm. b) ZPH se uloží pokuta do 5.000.000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b)*“.

42. Správní soudy se opakovaně vyjádřily k výkladu ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) ZPH. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2011, čj. 1 As 112/2010-52 (všechny

rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz): „Platná právní úprava postihu porušování právních povinností právnickou osobou je založena na odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Rozumí se jím protiprávní jednání právnické osoby, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, které ukládá správní úřad (orgán) trestní sankci stanovenou zákonem. Subjektem odpovědnosti (odpovědná osoba) je právnická osoba jako celek. Obdobně, jak je tomu u většiny správních deliktů (s výjimkou především přestupků), i v případě správní sankce podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pohonných hmotách se jedná o objektivní odpovědnost (odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění). Je tomu tak z praktických důvodů. Zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, tak jak to ostatně zmiňuje i sama stěžovatelka, by totiž bylo velmi obtížné a zdlouhavé. Ve snaze zjednodušit postavení příslušných správních orgánů při ukládání sankcí podnikatelským subjektům je proto právní úprava správních deliktů podle zákona o pohonných hmotách založena na objektivní odpovědnosti (nebo také „odpovědnosti za výsledek“) na rozdíl např. od odpovědnosti podle trestního zákona. K objektivní odpovědnosti právnických osob srov. také rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2004, čj. 3 As 3/2003 – 38 (publikováno pod č. 389/2004 Sb. NSS) v souvislosti s celními delikty. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby tedy není zavinění. K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě.“

43. I když je odpovědnost právnických osob za správní delikty odpovědností objektivní, neznamená to, že není nutné prokazovat splnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu. Je-li znakem skutkové podstaty objektivní stránka deliktu spočívající v konání (zde prodej nebo výdej pohonné hmoty, která nesplňuje požadavky na jakost ve smyslu § 3 odst. 1 ZPH), je třeba k učinění závěru o odpovědnosti za správní delikt takové jednání prokázat (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2007, čj. 4 As 28/2006 – 65, publikovaný pod č. 1658/2008 Sb. NSS).

44. V posuzované věci není mezi účastníky sporu o tom, že žalobce prodával na čerpací stanici v Černošíně dne 26. 2. 2013 a dne 6. 3. 2013 benzín BA 95, který neodpovídal limitním hodnotám ČSN EN 228 (2009) – BS, a to v ukazatelích jakosti „destilační zkouška“, „oktanové číslo motorovou metodou“ a „oktanové číslo výzkumnou metodou“. Není sporu o tom, že vzorek benzínu BA 95 Super (č. 50/22/13) odebraný dne 26. 2. 2013 neodpovídal jakosti v ukazateli „destilační zkouška – konec destilace“ s rozdílem 56,3°C, „oktanové číslo motorovou metodou“ s rozdílem – 0,5 a „oktanové číslo výzkumnou metodou“ s rozdílem – 0,7. Ani o tom, že vzorek benzínu BA 95 Super (č. 62/22/13) odebraný dne 6. 3. 2013 neodpovídal jakosti v ukazateli „destilační zkouška – konec destilace“ s rozdílem 15,7°C, „oktanové číslo motorovou metodou“ s rozdílem – 0,3 a „oktanové číslo výzkumnou metodou“ s rozdílem – 0,2. Uvedená zjištění vyplývají z kontrolních protokolů z 26. 2. 2013 a z 6. 3. 2013 a z výsledků laboratorních zkoušek vzorků benzínu BA 95 Super odebraných při těchto kontrolách. Žalobce výsledky laboratorních zkoušek nezpochybňuje. Není tedy sporu o tom, že bylo prodejem nejakostního benzínu BA 95 Super porušeno ustanovení § 3 odst. 1 ZPH.

45. Předmětem sporu je odpovědnost žalobce za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH, k jehož spáchání došlo právě porušením § 3 odst. 1 ZPH.

46. Žalobce v té souvislosti namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů. Dle žalobce bylo povinností správních orgánů v daném správním řízení zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem opatřit potřebné doklady. Žalobce odkazoval v té souvislosti na § 32 odst. 1 správního řádu. Uvedené ustanovení však bylo součástí starého správního řádu, tj. zákona č. 177/1976 Sb. účinného do 31. 12. 2005, a správní řízení, ve kterém byla vydána nyní soudem posuzovaná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vedena za účinnosti zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*). Za účinnosti tohoto nového správního řádu je možné uvedenou námitku žalobce podřadit pod ustanovení § 3 správního řádu, podle něhož: *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“*. Na tuto obecnou zásadu materiální pravdy pak konkrétně navazuje ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, kde je stanoveno: *„(2) Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. (3) Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“*

47. Konkrétně pak námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu spočívala v námitce, že prvostupňový správní orgán, resp. žalovaný, nezjišťoval důvody kontaminace kontrolované pohonné hmoty, ke které dle žalobce nedošlo na čerpací stanici v Černošíně, neboť tam byla po té, kdy byl 8. 3. 2013 odčerpán nejakostní benzín (jehož vzorek byl odebrán v rámci kontroly dne 6. 3. 2013) provedena akreditovanou servisní organizací ACIS kontrola technologie stáčení a prodeje pohonných látek s výsledkem, že ke kontaminaci prodáváného benzínu BA 95 motorovou naftou nemohlo dojít v rámci technologie stáčení a prodeje pohonných látek na této čerpací stanici. V té souvislosti žalobce odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno: *„Odvolací orgán neshledal, že by orgán prvního stupně pochybil, když i přesto, že nezjišťoval příčinu zjištěných odchylek, přihlédl při ukládání pokuty k jejich charakteru. Konkrétně hodnota oktanového čísla není obvykle ovlivněna běžnými provozními manipulacemi při skladování a dopravě, povaha zjištěných odchylek od tohoto ukazatele tedy skutečně vzbuzuje podezření na neoprávněnou manipulaci nebo výrobní chybu. Odchylky, jejichž charakter v obvyklých případech vylučuje pouhou provozní nekázeň, odvolací orgán obecně považuje za závažnější, čemuž odpovídá i výše sankcí při jejich zjištění. Orgán prvního stupně ani odvolací orgán zároveň současně netvrdí, že nízká oktanová čísla zavinil sám odvolatel, nic takového ostatně není zmíněno ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že je pouze na odvolateli, jaké partnery si pro podnikání zvolí a zda bude prodej svých pohonných hmot realizovat sám či prostřednictvím jiného subjektu, nevidí odvolací orgán ani důvod pro snížení pokuty z důvodu, že Čerpací stanice je v nájmu J.M. Pokud se odvolatel domnívá, že ke vzniku odchylek došlo právě vinou nájemce, nic mu nebrání, aby se na něm zhojil soukromoprávní cestou.“* Pokud žalovaný v textu napadeného rozhodnutí zmínil, že *„povaha zjištěných odchylek od tohoto ukazatele*

tedy skutečně vzbuzuje podezření na neoprávněnou manipulaci nebo výrobní chybu“, pak se nejedná z pohledu zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, o nepodložené podezření, jak namítá žalobce, ale o pouhé konstatování žalovaného k námitce žalobce o nemožnosti kontaminace prodávaného benzínu BA 95 na čerpací stanici v Černošíně. Uvedené konstatování žalovaného nemá vliv na skutečnost, že je v případě předmětného správního deliktu dána objektivní odpovědnost za jeho spáchání. Pokud jde o vliv zjištěných odchylek na výši uložené pokuty, o tom bude pojednáno později.

48. Správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH je deliktem ohrožovacím, proto je jeho skutková podstata naplněna pouhým prodejem pohonné hmoty, která nesplňuje požadavky na jakost a složení ve smyslu § 3 odst. 1 ZPH. V daném případě je podstatné, že žalobce nepopírá, že byl porušen zákon o pohonných hmotách, nepopírá ani to, že byly nejakostní pohonné hmoty na jeho čerpací stanici v Černošíně prodávány. Žalobce má nesprávně za to, že i v případě objektivní odpovědnosti za předmětný správní delikt je nutno zjišťovat zavinění, které dle jeho názoru v daném případě z jeho strany absentuje. Argumentace žalobce však není správná, neboť ani skutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře (resp. nejednal úmyslně, jak namítá žalobce), nemůže být důvodem zproštění sankční odpovědnosti (obdobně k tomu rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, čj. 5 A 110/2001, publikovaný pod č. 384/2004 Sb. NSS). Relevantní skutečností z hlediska odpovědnosti za spáchání předmětného správního deliktu není ani případné dodání nejakostní pohonné hmoty dodavatelem (viz v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentace výrobní chybou) ani kontaminace pohonné hmoty během dopravy či při prodeji prováděném subjektem odlišným od žalobce na konkrétní čerpací stanici (viz v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentace neoprávněnou manipulací). Odpovědnost za jakost prodáváných pohonných hmot a tedy i za porušení povinnosti prodávat pohonné hmoty v požadované jakosti, nese zásadně prodejce, v daném případě žalobce, který jako právnická osoba prodal nejakostní benzín BA 95 (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2010, čj. 7 Ca 215/2008, dostupný na www.nssoud.cz).

49. Na základě uvedeného soud činí závěr, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004 námitka, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, není důvodná. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce porušil § 3 odst. 1 ZPH a tím spáchal správní delikt podle § 9 odst. 1 ZPH.

2.

50. Nedůvodnou soud shledal námitku, že byla v daném správním řízení porušena povinnost prvostupňového správního orgánu umožnit účastníku řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

51. Zákon o pohonných hmotách nestanoví procesní postup v řízení o správním deliktu podle tohoto zákona, proto se ve smyslu § 1 odst. 2 správního řádu na správní řízení vedené o správním deliktu použije správní řád. Podle § 36 odst. 1 správního řádu „*nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.*“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení „*účastníci mají právo vyjádřit v řízení své*

stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak.“ Podle odst. 3 uvedeného ustanovení „nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“

52. Jak vyplývá ze správního spisu, bylo žalobci dne 8. 4. 2013 doručeno Oznámení o provedené kontrole a výsledku rozboru ze dne 5. 4. 2013. Žalobce se k výsledkům rozboru vyjádřil přípisem ze dne 10. 4. 2013 (viz odst. 33). Prvostupňový správní orgán oznámil žalobci podle § 46 odst. 1 správního řádu přípisem ze 17. 4. 2013 zahájení správního řízení z moci úřední o porušení ustanovení § 3 odst. 1 ZPH. V oznámení je uvedeno provedení kontrol dne 26. 2. 2013 a dne 6. 3. 2013 a výsledky laboratorních zkoušek odebraných vzorků (obdobně, jak je uveden výše). Prvostupňový správní orgán vydal současně dne 17. 4. 2013 pod čj. ČOI 46568/13/2200 usnesení, ve kterém s odkazem na § 36 odst. 1 správního řádu rozhodl, že je žalobce, jako účastník správního řízení vedeného pod sp.zn. ČOI 20236/13/2200, oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a to ve lhůtě 10 dnů od dne oznámení usnesení. V odůvodnění usnesení je zdůvodněno oprávnění správního orgánu stanovit lhůtu pro uplatnění práva navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy ustanovením § 36 odst. 1 správního řádu „*tak, aby bylo možné rozhodnout na základě řádně zjištěného stavu věci při dodržení zásady rychlosti řízení*“. V poslední větě odůvodnění usnesení je bez dalšího uvedeno: „*Po uplynutí shora uvedené lhůty bude ve věci vydáno rozhodnutí.*“ Žalobce byl v závěru poučen o možnosti podat proti tomuto usnesení odvolání (§ 76 odst. 5 správního řádu). Žalobce se po zahájení řízení vyjádřil přípisem ze dne 22. 4. 2013, jehož obsah je totožný z obsahem vyjádření ze dne 10. 4. 2013 (viz odst. 33).

53. Žalobce v žalobě argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2009, čj. 4 As 71/2008 – 123, a citoval, že „...*správní orgán byl v dané věci povinen poskytnout stěžovateli možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí v okamžiku, kdy měl za to, že shromáždil všechny potřebné podklady a další dokazování již není třeba provádět. Rozhodně však z nich nelze dovodit, že je postačující poskytnout možnost vyjádřit se k podkladům, jak to učinil žalovaný, ve stádiu, kdy ještě není shromažďování podkladů uzavřeno, nejsou shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí, a poté dále podklady doplňovat, aniž by účastníkům byla dána ještě možnost s doplněnými podklady se seznámit dodatečně. V takovém případě jsou tito účastníci řízení v jeho závěru postaveni mimo hru, a je jim v podstatě teprve až v odůvodnění rozhodnutí sděleno, jaké všechny podklady a důkazy byly podkladem pro vydané rozhodnutí. Vyjádření a výhrady podkladům a důkazům takto doplněným potom mohou účastníci paradoxně uplatnit až v návazném opravném či přezkumném prostředku. (...) Opačný než výše uvedený názor by vedl k závěru, že správní orgán bez ohledu na umožnění vyjádřit se k podkladu rozhodnutí i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě bez možnosti navrhopvat jeho doplnění, již předvídá, jak rozhodne, čímž by porušoval i zásadu volného hodnocení důkazů. Tuto vadu řízení, již se dopustil žalovaný správní orgán, Městský soud v Praze neshledal dostatečně důvodnou, a to přesto, že se jedná o právní otázku, která již byla konstantně řešena v mnoha judikátech, přičemž stěžovatel také na některé z nich sám poukazoval v žalobě, což městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku mlčky přešel ...*“

54. Dle názoru soudu byl žalobcem citovaný judikát Nejvyššího správního soudu korigován rozsudkem tohoto soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 – 243, publikovaném pod č. 2073/2010 Sb. NSS, kde je uvedeno, že „*není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit*“.

55. Procesní pochybení však soud spatřuje v tom, že byla v usnesení ze dne 17. 4. 2013 stanovena lhůta, ve které mohl žalobce uplatnit svá práva vyplývající z ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu (navrhnout důkazy a činit jiné návrhy), nikoliv následná lhůta, ve které mohl uplatnit oprávnění podle § 36 odst. 3 správního řádu (vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí). Pokud stanovil správní orgán lhůtu pro uplatnění oprávnění účastníka řízení podle § 36 odst. 1 správního řádu a současně v odůvodnění usnesení uvedl, že bude po uplynutí uvedené lhůty ve věci vydáno rozhodnutí, musí soud dát žalobci za pravdu v tom, že poslední věta odůvodnění usnesení ze dne 17. 4. 2013 je postavena kategoricky a navozuje tak dojem koncentrace řízení. Vhodnější formulace by byla, pokud by správní orgán účastníku řízení sdělil, že bude po marném uplynutí stanovené lhůty, ve které se účastník nevyjádří k dosavadním jemu známým podkladům pro rozhodnutí, za situace, že nenavrhne důkazy nebo neučiní jiné návrhy, vydáno rozhodnutí. Z obsahu správního spisu je však zřejmé, že bylo usnesení ze dne 17. 4. 2013 téhož dne žalobci doručeno do datové schránky. Žalobce měl možnost se proti délce stanovené lhůty odvolat, což neučinil. Žalobce se ve stanovené lhůtě k podkladům rozhodnutí, zejména k výsledkům laboratorních zkoušek, které mu byly již známy, vyjádřil přípisem ze dne 22. 4. 2013 (viz odst. 33), ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu však nenavrl žádné důkazy a neučinil ani žádný jiný návrh. Správní spis tak byl doplněn pouze o vyjádření žalobce ze dne 22. 4. 2013, tedy nikoli o podklady, se kterými by žalobce nebyl seznámen. Proto nebylo porušením procesního práva žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, když bylo následně dne 10. 5. 2013 vydáno prvostupňové rozhodnutí. Uvedené procesní pochybení prvostupňového správního orgánu (kterým nyní v žalobě žalobce zdůvodňuje, proč ve stanovené lhůtě nevyužil svá oprávnění vyplývající z § 36 odst. 1 správního řádu a že jím bylo porušeno oprávnění žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu) soud hodnotí jako porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které nemohlo a nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

56. K námitkám žalobce, že mu porušením práva podle § 36 odst. 3 správního řádu nebylo umožněno nahlédnout do konceptu rozhodnutí po provedení všech důkazů, soud uvádí, že součástí podkladů rozhodnutí, s nimiž musí být ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu dána účastníku správního řízení možnost se seznámit a vyjádřit se k nim, není koncept správního rozhodnutí po provedení všech důkazů a po jejich předběžném vyhodnocení správním orgánem. Správní orgán nemá povinnost seznamovat účastníka správního řízení se závěry, k nimž na základě hodnocení podkladů, s nimiž účastníka řízení seznamuje, ve svém rozhodnutí teprve dospěje (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007, čj. 62 Ca1/2007-153, publikované pod č. 2077/2010 Sb. NSS).

57. Na místě nejsou ani spekulace žalobce o tom, že správní orgán, který takto kombinuje výzvy, předem počítá s tím, že důkazním návrhům účastníka řízení nevyhoví. Jak již bylo uvedeno, judikatura správních soudů dovozuje, že je správní orgán na základě ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu oprávněn, pokud nebyl správní spis doplněn o žádné další podklady pro rozhodnutí, se kterými by účastník řízení nebyl seznámen, rozhodnout ve věci. Žalobce v žalobě netvrdí, že by navrhoval provedení konkrétního důkazu, který v daném správním řízení nebyl proveden, netvrdí, že by učinil jiný návrh, ke kterému nebylo správními orgány přihlédnuto. Soud proto dospěl k závěru, že postupem správního orgánu nebyla porušena práva žalobce jako účastníka daného správního řízení plynoucí mu z ustanovení § 36 odst. 1 a 3 správního řádu, garantovaná § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgány umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Ad B. Přítomnost liberačního důvodu

58. Zákon o pohonných hmotách upravuje v § 10 odst. 1 obecný liberační důvod, podle něhož „*právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Podle § 10 odst. 2 ZDPH při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům*“.

59. Dovolával-li se žalobce přítomnosti liberačních důvodů, tedy důvodů, které by i přes objektivní odpovědnost za spáchání správního deliktu podle § 9 odst. 1 ZPH prokazovaly, že za tento správní delikt neodpovídá, leželo na něm důkazní břemeno spočívající v tom, že by musel prokázat, že ani přes veškeré své úsilí, které bylo možné po něm požadovat k tomu, aby zabránil porušení povinnosti podle § 3 odst. 1 ZPH, se mu porušení této povinnosti nepodařilo zabránit (viz obdobně rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2011, čj. 1 As 112/2010 – 52).

60. Ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobce snažil prokázat, resp. prokázal, že ani přes veškeré své úsilí se mu nepodařilo zabránit prodeji nejakostní pohonné hmoty, anebo že by si byl jejího znehodnocení před provedenými kontrolami vědom, např. na základě vlastních (např. orientačních) kontrol před uvedením do prodeje apod. Žalobce pouze uvádí, že po té, kdy se po kontrole provedené dne 6. 3. 2013 dozvěděl o výsledku laboratorní zkoušky vzorku benzínu odebraného při kontrole dne 26. 2. 2013, uzavřel prodej benzínu BA 95 na čerpací stanici Černošín a na vlastní náklad provedl rozbor vzorku ČOI ze dne 6. 3. 2013 a na základě výsledků tohoto rozboru rozhodl o odčerpání veškeré zásoby předmětného benzínu BA 95 z nádrže čerpací stanice v Černošíně, ke kterému došlo 8. 3. 2013, a odčerpaný benzín byl odvezen do skladů ČEPRO k likvidaci. K tomu soud uvádí, že uvedené jednání žalobce bylo nepochybně správné. Žalobce však takto jednal až ex post, tedy teprve poté, kdy mu byly známy výsledky odběru z 26. 2. 2013 a sám se přesvědčil o kontaminaci benzínu z odběru učiněného 6. 3. 2013. Výměna nejakostní pohonné hmoty za pohonnou hmotu vyhovující požadavkům ČSN EN 228 (2009) – BS byla odstraněním následků předchozího porušení zákonné povinnosti (§ 3 odst. 1 ZPH). Tento postup nelze považovat v smyslu § 10 odst. 1 ZPH za postup, kdy právnická osoba „*vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila*“.

61. Stejně tak není možné, považovat za liberační důvody ve smyslu § 10 odst. 1 ZPH skutečnosti uváděné žalobcem ve vyjádření ze dne 22. 4. 2013, že jako provozovatel sítě čerpacích stanic PAP OIL věnuje maximální úsilí k zajištění kvality prodávaných pohonných látek, jejichž výhradním dodavatelem je společnost Slovnaft Česká republika, spol. s r.o., distributorem je mezinárodní společnost KLACSKA a veškeré technologie na čerpacích stanicích provozovaných žalobcem jsou pravidelně v rámci technologické prohlídky kontrolovány akreditovanými servisními organizacemi. Takovým důvodem není ani skutečnost, že je žalobce členem nadnárodní skupiny MOL, která věnuje mimořádnou pozornost dodržování legislativy v jednotlivých zemích. Jak již bylo uvedeno, odpovědnost za tento druh správního deliktu je objektivní a žalobce se jí nemůže zprostit odkazem na smluvní ujednání (dodavatel, distributor, technologické prohlídky zařízení na čerpacích stanicích) či odkazem na porušení povinnosti ze strany smluvního partnera (pochybení při výrobě či dovozu pohonné hmoty). V té souvislosti soud odkazuje na již výše uvedené, že důvodem zproštění sankční odpovědnosti v případě správního deliktu podle § 9 odst. 1 ZPH nemůže být skutečnost, že žalobce jednal v dobré víře, že nejednal úmyslně, že nebylo prokázáno jeho zavinění.

62. Žalobce poukázal na to, že možnosti, kterými by bylo možno zabránit porušení dané povinnosti, jsou omezené. V tom mu soud dává za pravdu a ztotožňuje se s vyjádřením žalovaného k žalobě, že je na místě použít liberační důvody ve zcela výjimečných situacích (jako příklad žalovaný uvádí zásah vyšší moci). Soud v této souvislosti uvádí základní požadavky a doporučení pro zabezpečení jakosti prodávaných pohonných hmot, které může provozovatel čerpací stanice nevlastníci prostředky pro laboratorní kontrolu jakosti dodávek realizovat, aby splnil požadavky vycházející ze zákona o pohonných hmotách, jak je charakterizoval s odkazem na znalecký posudek Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 7. 5. 2013, sp.zn. 10 A 373/2011 (dostupném na www.nssoud.cz):

„A) při výběru dodavatele/přepravce paliva uplatnit požadavek na certifikát podle normy ISO 9001, případně se zaměřit na důslednou kontrolu systému zabezpečení jakosti prodávaných pohonných hmot (zejména na druhovost přepravovaného materiálu, technologické postupy při změně přepravovaného produktu/procesy čištění komor nebo přepravní nádrže a podobně)

B) objednávku na objem dodávky paliva uplatňovat se zřetelem na aktuální volnou kapacitu nádrže čerpací stanice a dané roční období, v případě možnosti uplatnit požadavek na zapečetění výdejního potrubí z nádrže nebo komory přepravního prostředku v místě jeho plnění (rafinérie či velkosklad) před stočením dodávky paliva a kontrolovat obsluhou čerpací stanice neporušenost pečeti výrobce/výdejce.

C) z jednotlivých dodávek odebírat vzorky pro vizuální posouzení vzhledu stanovení hustoty. Pokud bude rozdíl mezi údaji na osvědčení jakosti a stanovenou hodnotou hustoty při 15 °C větší než 1,2 kg/m³, nepřipustit stočení paliva do nádrže čerpací stanice a dodávku reklamovat z důvodu překročení přípustné reprodukovatelnosti a podezření na porušení jakosti.

D) z každé dodávky odebírat referenční vzorky, vést zápisy o jejich odběru a ukládat je po dobu, než bude obsah nádrže obměněn, případně realizovat periodickou kontrolu jakosti dodaného paliva ve smluvní laboratoři.

E) pohonné hmoty odebírat především od jejich výrobce nebo ze skladů, které mají vlastní laboratoře vydávající osvědčení o jakosti a zavedený systém jakosti a kontroly jakosti.“

63. Žalobce, krom tvrzení uvedených ve vyjádření ze dne 22. 4. 2013, ve správním řízení nepředložil ani nenavrhl provedení důkazů prokazujících, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 1 ZPH zabránil. V žalobě pak netvrdil, že by takový důkaz navrhoval a správní orgány jej neprovedly. Soud proto učinil závěr, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 9 odst. 1 ZPH, za který objektivně odpovídá, a neprokázal splnění podmínek pro liberaci z jeho odpovědnosti podle § 10 odst. 1 ZPH.

Ad C. Přiměřenost uložené pokuty

64. V předchozím řízení dospěl krajský soud k závěru, že byla žalobci uložena pokuta za předmětný správní delikt ve zjevně nepřiměřené výši. Protože si byl soud vědom skutečnosti, že pokud bude napadené rozhodnutí zrušeno, žalovaný zřejmě již nebude moci pokutu vyměřit s ohledem na běh prekluzivní lhůty, přistoupil ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. k moderaci, tedy k rozhodnutí o snížení uložené pokuty. K dispozici měl ze své úřední činnosti rozhodnutí o uložení pokuty 800.000 Kč společnosti ALIMEX NEZVĚSTICE, které posoudil jako rozhodnutí co do skutkového stavu srovnatelné. Snížil proto žalobci pokutu uloženou ve výši 1.400.000 Kč na částku 800.000 Kč s odůvodněním, jak je uvedeno výše v odst. 2. Žalovaný v podané kasační stížnosti namítal, že krajskému soudu nejsou zřejmě konkrétní skutkové okolnosti použitého srovnatelného případu, resp. jiných srovnatelných případů. Protože soudu nebyly známy okolnosti jiných srovnatelných případů, byla kasační námítka žalovaného shledána Nejvyšším správním soudem důvodnou a rozsudek krajského soudu byl zrušen. Krajský soud proto znovu posuzoval, zda je výše pokuty uložené žalobci přezkoumatelným způsobem odůvodněna, zda je přiměřená, resp. byla-li uložena v nepřiměřené výši, jsou-li podmínky pro to, aby ji soud mohl ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. snížit.

65. Podle § 65 odst. 3 s.ř.s. *rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.*

66. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. *je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*

67. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3.4.2012, 1 Afs 1/2012-36, publikovaného pod č. 2671/2012 Sb.NSS (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz) uvedl, že „soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s.ř.s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat

a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s.ř.s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“

68. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, čj. 7 As 22/2012-23, publikovaného pod č. 2672/2012 Sb.NSS: „*Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s.ř.s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.*“

69. Kritéria po určení výše pokuty uložené za správní delikt podle zákona o pohonných hmotách jsou stanovena v § 10 odst. 2 ZPH, podle něhož *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům.* Vzhledem k tomu, že se jedná o výčet taxativní, je správní orgán povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty těmito hledisky zabývat a k jiným než v zákoně uvedeným hlediskům by při stanovení výše pokuty neměl přihlížet. Hlediska uvedená v tomto ustanovení je třeba zohlednit a posoudit vždy. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010, čj. 4 Ads 123/2009-99).

70. Prvostupňový správní orgán zdůvodnil jím uloženou výši pokuty 1.500.000 Kč opakovaným jednáním žalobce, spácháním dvou správních deliktů, a to dne 26.2.2013 a dne 6.3.2013, tedy recidivou žalobce. Protože se dle prvostupňového správního orgánu jednalo o opakované jednání, jímž se žalobce dopustil opakovaně předmětného správního deliktu, byla mu uložena pokuta oproti dříve uložené pokutě 150.000 Kč v nepoměrně vyšší částce 1.500.000 Kč, aby odradila žalobce od dalšího páchání předmětného správního deliktu.

71. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*Odvolací orgán je na rozdíl od orgánu prvního stupně, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí označil jednání odvolatele za dva správní delikty, toho názoru, že v tomto případě byl spáchán správní delikt jeden, avšak dvěma různými skutky - prvním z nich byl prodej nejakostního benzínu dne 26.2.2013, druhým z nich prodej nejakostního benzínu dne 6.3.2013. Z hlediska výše uložené pokuty však toto pochybení orgánu prvního stupně odvolací orgán nepovažuje za významné a považuje jej spíše za nepřesnou formulaci i s ohledem na to, že z výroku rozhodnutí je zjevné, že orgán prvního stupně neuložil úhrnnou pokutu, jak by učinil při skutečném spáchání více správních deliktů tímž subjektem. Odvolací orgán dále uvádí, že je sice skutečně pravděpodobné, že se v nádrži na čerpací stanici nacházel zbylý benzin z dodávky předcházející prvnímu rozboru, to však nic nemění na skutečnosti, že byl na čerpací stanici odvolatele zjištěn dvakrát prodej nejakostní pohonné hmoty, která při prvním odběru*

vzhledem k závozu provedenému dne 5.3.2013 zcela jistě nebyla totožná s pohonnou hmotou, jejíž vzorek byl odebrán při kontrole druhé. Podle odvolatele orgán prvního stupně svým postupem *de facto* „vytvořil“ situaci, v níž byla skutková podstata správního deliktu naplněna dvakrát. Odvolací orgán je však toho názoru, že prvoinstanční orgán při svém postupu nijak nepochybil. Kontrola kvality pohonných hmot je České obchodní inspekci svěřena zákonem o pohonných hmotách a žádným právním předpisem není zakázáno ji provádět opakovaně a to i předtím, než je provozovateli čerpací stanice sdělen výsledek předchozí kontroly. Odchytky v kvalitě prodáváného benzínu mohly být nadto odvolatelem odhaleny ještě před následným odběrem ze strany ČOI a to např. díky jeho vlastním kontrolním mechanismům. Oba kontrolní protokoly, stejně jako výsledky rozborů odebraných vzorků byly odvolateli prokazatelně zaslány a doručeny. Doba, která uplynula od kontrolních odběrů do informování o jejich výsledcích, byla v tomto případě zcela standardní a nijak nevybočuje z běžné praxe České obchodní inspekce.“

72. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Co se týká okolnosti opakovaného porušení zákona o pohonných hmotách, odvolací orgán souhlasí s odvolatelem, že se v případě skutku, kterého se dopustil dne 26.2.2013, nejedná o pravou recidivu, když rozhodnutí za předchozí zjištěná porušení tohoto zákona nabylo právní moci až dne 6. 3. 2013. Pokud však toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.3.2013 (poté, co marně uplynula 15 denní lhůta pro podání odvolání počítaná ode dne následujícího po dni doručení rozhodnutí, k němuž došlo přihlášením oprávněné osoby do datové schránky společnosti dne 18.2.2013), znamená to, že bylo pravomocné již od počátku tohoto dne, nikoliv až dne následujícího, proto odvolací orgán nemůže přisvědčit odvolateli, že by šlo o recidivu, až kdyby bylo porušení zákona zjištěno dne 7.3.2013 a trvá na tom, že skutek spáchaný dne 6.3.2013 již ve vztahu k zmiňovanému rozhodnutí inspektorátu Ústeckého a Libereckého recidivou je. I přesto, že námitku odvolatele ohledně recidivy shledal částečně oprávněnou, se odvolací orgán nedomnívá, že by k odchylkám od stanovené kvality pohonných hmot zjištěným ve dnech 14.11.2012 a 10.12.2012, nebylo možné jako k přitěžující okolnosti ve vztahu ke kontrolnímu zjištění ze dne 26.2.2013 přihlédnout vůbec. Vzhledem k tomu, že zmiňované rozhodnutí inspektorátu Ústeckého a Libereckého bylo odvolateli doručeno již dne 18.2.2013, musel si minimálně od tohoto dne být vědom, že správní orgán považuje problém s kvalitou pohonných hmot na jeho dvou čerpacích stanicích za prokázaný. Avšak vzhledem k tomu, že předchozí rozhodnutí dne 26.2.2013 ve chvíli první kontroly striktně právně vzato skutečně ještě nebylo pravomocné, hodnotí odvolací orgán tuto okolnost jako méně významnou než orgán prvního stupně. Možné následky správního deliktu popsal orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí obecně, aniž by tvrdil, že v přímém důsledku prodeje pohonných hmot se zjištěnými odchylkami na čerpací stanici odvolatele skutečně došlo k bezprostřednímu poškození vozidel konkrétních spotřebitelů. Přestože to není v hodnocení následků výslovně zcela zřetelně uvedeno, z jeho vyznění je zřejmé, že orgán prvního stupně hodnotil jako přitěžující charakter zjištěných odchylek, který může potenciálně způsobit ohrožení majetku spotřebitelů. Odvolací orgán k následkům správního deliktu dále doplňuje, že není podle něj na místě zjištěné odchylky bagatelizovat a zdůrazňuje, že následky prodeje nejakostních pohonných hmot se mohou projevit v delším časovém horizontu. Za poškození spotřebitele pak bez ohledu na to, zda bylo skutečně bezprostředně poničeno jeho vozidlo, považuje odvolací orgán stejně jako orgán prvního stupně již samotný prodej nejakostních

pohonných hmot, neboť spotřebitel očekává, že palivo bude odpovídat zákonem stanoveným parametřům. (Poškození v tomto smyslu však zároveň není hodnoceno jako přitěžující okolnost, neboť se jedná již o znak skutkové podstaty.)

73. Samotné snížení uložené pokuty žalovaný odůvodnil: „*Odvolací orgán po zvážení všech argumentů odvolatele dospěl k závěru, že je na místě snížit uloženou sankci na 1.400.000,- Kč z důvodu, že orgán prvního stupně hodnotil jako velmi významný faktor pro uložení pokuty v určené výši recidivu, o kterou se však v případě obou skutků v pravém slova smyslu nejednalo.*“

74. Žalovaný dále hodnotil, „*zda může pokuta v uložené výši mít skutečně likvidační účinky a to nikoliv pouze ve vztahu k hospodářským výsledkům čerpací stanice, na které bylo porušení zákona zjištěno, ale ve vztahu k celkové majetkové situaci společnosti. Po zhodnocení všech podkladů přiložených k odvolání odvolací orgán shledal, že se celkově v dlouhodobém horizontu jedná o stabilní společnost s ročními tržbami více než 4,5 mld. Kč. V roce 2012 sice vykázala záporný hospodářský výsledek více než 35 mil. Kč, nicméně s přihlédnutím k celkové velikosti majetku, zásobám, krátkodobým pohledávkám a zejména velikosti hotovosti a stavu peněžních prostředků na účtu nebylo shledáno, že by uložená pokuta byla neúměrná a odvolatel by jí byl schopen uhradit jen za cenu ohrožení svého podnikání. Odvolací orgán také vzal v úvahu, že hlavním a jediným společníkem odvolatele je kapitálově silná společnost MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyilvánosan Működő Részvénytársaság.*

75. Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný se závěrem prvostupňového správního orgánu, který označil jednání žalobce jako dva správní delikty, neztotožnil. Žalovaný hodnotil jednání žalobce jako jeden správní delikt spáchaný dvěma různými skutky (prvním z nich byl prodej nejakostního benzínu dne 26.2.2013, druhým z nich prodej nejakostního benzínu dne 6.3.2013). Při tom prvostupňový správní orgán právě z důvodu jím zjištěného opakovaného porušení § 3 odst. 1 ZPH a tím spáchání správního deliktu podle § 9 odst. 1 písm. b) ZPH dne 26.2.2013 a znovu dne 6.3.2013, žalobci uložil pokutu oproti dříve uložené ve výši 150.000 Kč v částce zvýšené desetinásobně na částku 1.500.000 Kč. Odůvodnění výše takto uložené pokuty prvostupňovým správním orgánem je opřeno ve smyslu § 10 odst. 2 ZPH zejména o kritérium způsobu spáchání předmětného deliktu, tedy o zjištění, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu v takto krátkém časovém úseku opakovaně. Kritérium způsobu spáchání předmětného deliktu, které bylo v prvostupňovém rozhodnutí zásadní pro stanovení výše pokuty desetinásobně vyšší oproti předchozí žalobci uložené pokutě ve výši 150.000 Kč, však žalovaný za zásadní nepovažoval a takto prvostupňovým správním orgánem vyhodnocenou recidivu žalobce označil za pochybení, které z hlediska výše uložené pokuty nepovažoval za významné, resp. považoval jej za nepřesnou formulaci i s ohledem na to, že z výroku prvostupňového rozhodnutí je zjevné, že orgán prvního stupně neuložil úhrnnou pokutu, jak by učinil při skutečném spáchání více správních deliktů týměž subjektem. S touto argumentací žalovaného se krajský soud neztotožnil, neboť, jak již bylo uvedeno, prvostupňový správní orgán zejména na skutkovém zjištění, že došlo ke spáchání dvou různých správních deliktů, založil odůvodnění výše uložené pokuty. Podstatné dále rovněž je, že i žalovaný, který dospěl k závěru, že se jednalo o jeden správní delikt spáchaný dvěma různými skutky, v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustil, že v době druhé kontroly dne

6.3.2013 se v nádrži na čerpací stanici mohl nacházet zbylý benzin z dodávky předcházející prvnímu rozboru. Je pravdou, jak uvádí žalovaný, že to nic nemění na skutečnosti, že byl na čerpací stanici žalobce zjištěn dvakrát prodej nejakostní pohonné hmoty. Žalovaný se však v souvislosti s posouzením správnosti výše pokuty, resp. v souvislosti s jejím snížením, touto okolností nezabýval. Vycházel z toho, že pohonná hmota odebraná dne 26.2.2013 nebyla vzhledem k závozu provedenému dne 5.3.2013 totožná s pohonnou hmotou, jejíž vzorek byl odebrán při kontrole druhé dne 6.3.2016. Nezabýval se argumentací žalobce, že je pravděpodobné, že byl při odběru dne 6.3.2016 i přes závoz dne 5.3.2013 v nádrži zbytek benzínu z předchozího závozu, který byl kontrolován dne 26.2.2013, a že byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění ze dne 26.2.2013 krátce před odběrem kontrolního vzorku dne 6.3.2016. Výsledky laboratorních zjištění z odběru ze dne 6.3.2016 ukazují odchylky nižší, než při předchozím odběru dne 26.2.2013, což nasvědčuje tomu, že se v nádrži mohl nacházet benzin ze závozu kontrolovaného dne 26.2.2013. S uvedenou argumentací žalobce bylo nutno se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobněji vypořádat, případně odůvodnit, proč tato okolnost, jejíž existenci žalovaný připustil, neměla vliv na výši jím uložené pokuty, resp. na snížení pokuty uložené prvostupňovým správním orgánem.

76. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz odst. 72) lze rovněž dovodit, že žalovaný shledal částečně oprávněnou námitku žalobce, že se v případě odběrů vzorků dne 26.2.2013 nejedná o recidivu, když rozhodnutí inspektorátu Ústeckého a Libereckého kraje, jímž bylo rozhodováno o zjištění odchylek od stanovené kvality pohonných hmot na čerpacích stanicích žalobce ve dnech 14.11.2012 a 10.12.2012, nabylo právní moci dne 6.3.2013. Žalovaný konstatoval, že ohledně odběru kontrolního vzorku dne 26.2.2013 je námitka oprávněná. Uvedl-li žalovaný, že se nedomnívá, že by k odchylkám od stanovené kvality pohonných hmot zjištěným ve dnech 14.11.2012 a 10.12.2012 nebylo možné jako k přitěžující okolnosti ve vztahu ke kontrolnímu zjištění ze dne 26.2.2013 přihlédnout vůbec, není z tohoto konstatování zřejmé, zda a v jakém rozsahu bylo k této přitěžující okolnosti žalovaným přihlédnuto při rozhodování o výši, resp. snížení, pokuty.

77. Pokud následně žalovaný (viz odst. 73) „*po zvážení všech argumentů odvolatele dospěl k závěru, že je na místě snížit uloženou sankci na 1.400.000,- Kč z důvodu, že orgán prvního stupně hodnotil jako velmi významný faktor pro uložení pokuty v určené výši recidivu, o kterou se však v případě obou skutků v pravém slova smyslu nejednalo*“ nelze tento závěr posoudit jako přezkoumatelný a řádně odůvodňující, proč bylo nutné správním orgánem prvního stupně uloženou pokutu ve výši 1.500.000 Kč snížit žalovaným právě o 100.000 Kč. Jak bylo uvedeno, hodnotil žalovaný odlišně od správního orgánu prvního stupně kritérium způsobu spáchání předmětného správního deliktu stanovené v § 10 odst. 2 ZPH. Pokud však měl žalovaný za to, že je nutno žalobci uložit pokutu ve výši několikanásobně vyšší, než která mu byla uložena v předchozím případě, bylo nutno odůvodnit její výši ve smyslu § 10 odst. 2 ZPH, a to např. závažností správního deliktu vzhledem k tomu, v jakém rozsahu žalobce provozuje čerpací stanice. V souvislosti s tím např. zrekapitulovat výsledky předchozích zjištění ze dne 14.11.2012 a dne 10.12.2012 učiněná inspektorátem Ústeckého a Libereckého kraje, aby byly na jisto postaveny přitěžující okolnosti, příp. v souvislosti s těmito zjištěními zmiňovaná recidiva. Soud proto uzavírá, že důvod pro uložení několikanásobně vyšší pokuty než byla žalobci uložena v předchozím případě, jak jej vyjádřil prvostupňový správní orgán,

byl v odvolacím řízení změněn. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přesto není zřejmý zcela konkrétní důvod, proč byla žalovaným snížena pokuta uložená žalobci právě o 100.000 Kč na částku 1.4000.000 Kč, a že právě tato částka vychází z kritérií taxativně stanovených v § 10 odst. 2 ZPH a není zjevně nepřiměřená.

Závěr

78. Žaloba je důvodná. Krajský soud dospěl k závěru, že výše pokuty uložené žalobci není v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněna, proto nemohl posoudit, byla-li uložena v přiměřené výši, resp. v nepřiměřené výši. Nemohl proto ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. přistoupit k moderaci žalobci uložené pokuty. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů v části týkající se výše uložené pokuty. Věc vrátil soud v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu.

VII. Náklady řízení

79. Žalobce měl ve věci plný úspěch. Soud proto žalobci přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

80. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

81. Odměna advokáta sestává ze 7 úkonů právní služby, a to za 1 úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), 4 úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby, repliky z 11.3.2014, vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření ze dne 28.1.2016) a 2 úkony podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednáních soudu dne 17.2.2015 a 17.2.2016), tj. včetně paušální částky **23.800 Kč**. Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí za cestu z Prahy do Plzně a zpět (1 cesta á 1 h), **800 Kč** (8 půlhodin po 100 Kč), tj. celkem **24.600 Kč**. DPH z této částky činí **5.166 Kč**. Odměna advokáta činí **29.766 Kč**.

82. K odměně advokáta bylo připočteno **3.000 Kč** za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

83. Náklady řízení tak činí **32.766 Kč**. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 17. února 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová